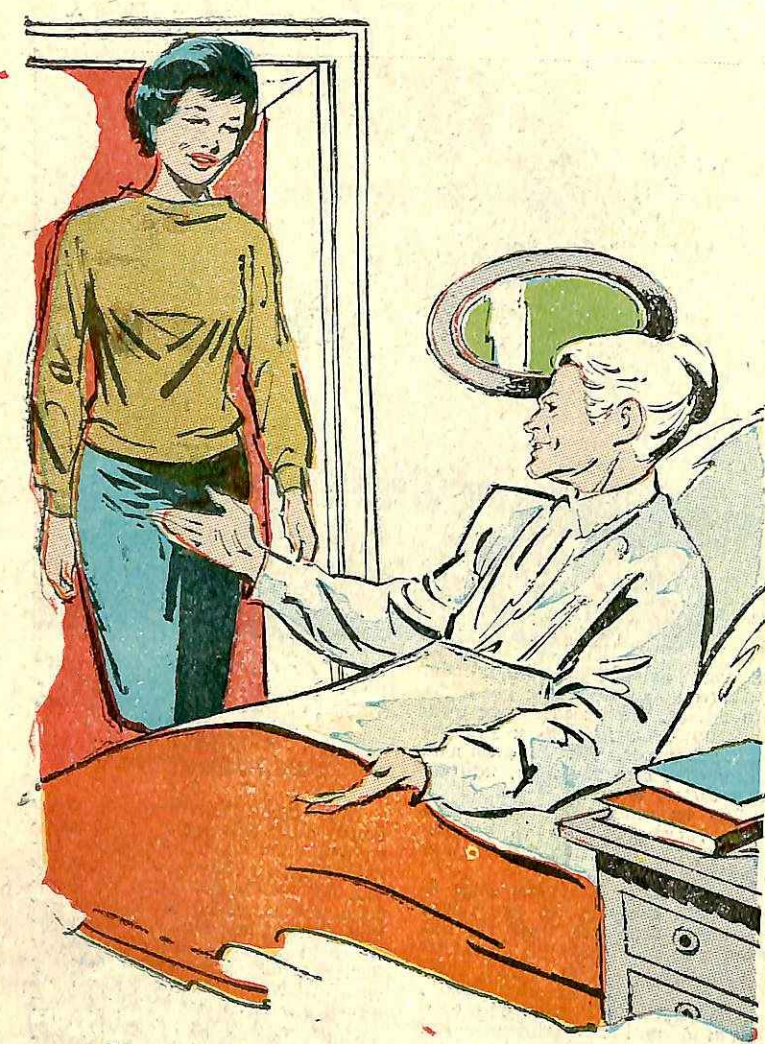

— Φύγε τώρα, πήγαινε να μιλήσεις... είπε η γριά.

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ

ΉΤΑΝ Σαββατόβραδο. Φιλόδοξε, κ' οι περαστικοί, άλλοι με όμπρέλλες, άλλοι τυλιγμένοι στ' αδιάβροχά τους, πήγαιναν ακρη-ακρη, κοντά στα σπιτία, για να δρουνται λιγάκι.

Ο κινηματογράφος της γειτονιάς, με τα πολλά και δυνατά του φως, προσκόλλουσε τον κόσμο για κάποιον «ακατάλληλο» έργο, κ' έβλεπε από το ταμείο του είχε σχηματισθεί ουρά από κόσμο.

Ο Σάββας, ένα γερό παιδί, μηχανικός σε γκαράζ, είχε τηλεφωνήσει στη Σοφίτσα από το μεσημέρι, ζήτην, ότι θα την περίμενε στη συνθετική παράσταση του σινεμά. Είχαν γνωριστεί, έδώ και δυο χρόνια, και δεν είχαν επιστημονική σχέση τους. Τα σπιτία, οι ερωτευμένοι, ανέβαλλαν, ως που να μαζέψουν αρκετά για έναν άνοιχτο άρραβόνα. Κι' οι δυο τους ήσαν φτωχοί, κ' απ' το μεροκάματο τους, δηλαδή το σπιτικό, η Σοφίτσα, μονάχα, που είχε.

Ήταν ασιδιάδοχοι, έλπιζαν πως θα τα κατάφερναν να νοικιάσουν ένα μεγαλύτερο σπίτι και να καθήσουν όλοι μαζί, όταν, με το καλό, θα απορροφούν και για τους γαίους.

Ήταν τόσο καλόδοχοι, κ' οι δυο μητέρες, που δεν θάφταν καμιά αντίρρηση. Εξ άλλου, δεν ήταν και τόσο γριές, για νάχουν τις παραξενιές τους. Η μία ήταν πενήντα

και η άλλη πενήντα πέντε χρόνων. Έκείνη, λοιπόν, το βράδυ ο Σάββας, όταν γύρισε σπίτι, πλύθηκε, ντύθηκε με το καλό του κοστούμι και καθόσε χαρούμενος στο τραπέζι, που τούχε ετοιμάσει η μητέρα του.

Σιγοτραγουδούσε, όταν άκουσε την μητέρα του να του λέη:

— Ραντεβουδάκι, γυιόκα μου; Εκείνος χαμογέλασε κ' η μητέρα συνέχισε:

— Με τη Σοφίτσα; Την αγαπάς, γυιόκα μου; Πρόσεχε μην το εκθέτης το κορίτσι. Όρφανο είναι, φτωχό, κ' η καμένη η μάνα της δεν έχει άλλο κορίτσι. Μη την πικράνεις, γυιόκα μου.

Ο Σάββας την έσφιξε στην αγκαλιά του και της είπε, συγκινημένος:

— Στο υπόσχομαι, μητέρα! Όλα θα γίνουν με τάξη και φρονιμάδα, γιατί αγαπιόμαστε.

Τυλιγμένος στο αδιάβροχό του ο Σάββας βγήκε στο σκοτεινό δρόμο και, με γρήγορο βήμα, με τα χέρια στις τσέπες, έτρεξε στο ραντεβού του, μη τον προλάβει η Σοφίτσα και περιμένει.

Πράγματι, η αγαπημένη του δεν είχε έρθει ακόμα. Έτριψε τα χέρια του κ' έριξε μια ματιά στο ρολογάκι του, κ' άλλη μια στο βάθος του δρόμου.

Φιλόδοξε. Ο Σάββας χάθηκε κάτω από ένα υπόστεγο, πλάι σ' ένα παράθυρο.

Σαφνικά, σταμάτησε το σιγονό σφύριγμά του. Από το πλάνο, φω-

Οι δυο νέοι ξέχασαν τ' σινεμά. Προχώρησαν προς την πόρτα του σπιτιού. Τη δρῆκαν κλειστή. Το μάτι του Σάββας όμως δούλεψε. Το παράθυρο της κουζίνας δεν ήταν καλά κλειστό. Το τράβηξε πιο πολύ, έχωσε μέσα το χέρι του και τ' άνοιξε.

Τη μισάνοιξαν, κ' είδαν την κυρα-Μαρία να βογγά πάνω στο κρεβάτι της.

Η Σοφίτσα έτρεξε κοντά της, της έπιασε τα χέρια για να της δώσει θάρρος.

— Τη έχεις, κυρα-Μαρία;

— Δεν μπορώ!... Ένα γιατρό.

Ο Σάββας έφυγε άμέσως, έτρεξε σαν σίφουνας, στο δρόμο, και γύρισε σε λίγο μ' ένα γιατρό.

Η κυρα-Μαρία συνήλθε. Ο γιατρός συμβούλεψε τη Σοφίτσα για τις σταγόνες, που θα της έδινε, με την κυρα-Μαρία, που τους χαμογέλουσε τώρα και τους έσφιγγε τα χέρια.

Τα μάτια της κυρα-Μαρίας έλαμπαν τώρα από ευγνωμοσύνη για τους δυο νέους, που έδειχναν τόση αφοσίωση γι' αυτήν.

Προς το βράδυ, όταν ο γιατρός τους βεβαίωσε ότι ο κίνδυνος πέρασε, η κυρα-Μαρία σηκώθηκε, καθόσε στην πολυθρόνα της κ' έγνεψε στους δυο νέους να πάνε κοντά της:

— Καταλαβαίνω, αγαπηστάτε! Θυμάμαι το μακαρίτη τον άντρα μου, που μοίραζε κανακέλλες

σ' όλα τα παιδιά. Έρχόσαστε και σείς... Πέρασαν κείνα τα χρόνια, τώρα μεγαλώσατε... Όλοι μεγάλωσαν, έγινε κ' εγώ εβδομήντα πέντε χρόνων. Γριά, με μάρανε του κοριτσιού μας ο χαμός. Απ' αυτό τον καημό πέθανε κ' ο άντρας μου. Γέμισε από πλούτη το σπίτι μας, γέμισε από χαρές τη ζωή μας... Όλα γι' αυτήν. Τη μεγάλωσε με το πουλιού το γάλα, τη μορφώσε με γκαυδερνάντες, τη μορφώσε με δασκάλους, με το πιάνο της, με γλώσσες. Ο,τι ήθελε ή Πόπη, το είχε. Και την καμαρώναμε, που από μπουμπουκί είχε γίνει τριαντάφυλλο. Όλα γι' αυτήν Πόπη!

Κι' η γριά συνέχισε:

— Η τιμιότης κ' η αγάπη είναι τα μεγαλύτερα πράγματα στον κόσμο. Ας είσατε φτωχοί, η αγάπη σας θα νικήση. Η Πόπη δεν είχε τίποτα μέσα της. Την έφαγαν οι συναστροφές. Σ' αυτό δεν προσέχαμε κ' εμείς. Τα θέλαμε όλα πλούσια, αριστοκρατικά, και δεν της δώσαμε την ανατροφή που έπρεπε.

Είχαμε ξεχάσει ότι η μητέρα ή δική μου ξενόπλενε για να ζήσει, κ' ότι ο πατέρας του μακαρίτη, ήταν ένας φτωχός μεροκαματιάς. Νέοι κ' εμείς, αγαπηθήκαμε, παρήθαμε με την ευλογία του Θεού. Δουλέψαμε σκληρά να ζήσουμε. Κι' ήρθε ο πόλεμος. Ο μακαρίτης ήταν εξυπνος. Τα κατάφερε σε δυο χρόνια να πλουτίση...

Οι δυο νέοι άκουγαν ασυνάρτητο μονόλογο της γριάς, που ανάβλυζε μέσα από τον καημό της και τις αναμνήσεις της...

Θυμάσαστε τη δυστυχία μας και βελήσαμε να δώσουμε στην Πόπη μια ευτυχία. Μά, δεν ξέραμε, πως να της τη δώσουμε και γίναμε αιτίοι της καταστροφής της.

Ήταν άρχα πιά. Τα μυαλά της είχαν πάρει αέρα. Κι' όταν μας έφερε ένα βράδυ κάποιον αλήτη, μας τον παρουσίασε γι' αραβωνιστικό της, ο πατέρας της έπαθε ήμψηλγία. Το δράμα μας ήταν μεγάλο. Οι γιατροί έσωσαν τον άντρα μου, μα η Πόπη είχε χαθή!

Δεν συλλογίστηκε τον πατέρα της. Έφυγε μ' εκείνον! Έφυγε και μόνο έπειτα από τρεις μέρες μας είδοποισε η αστυνομία ότι βρήκαν το αυτοκίνητό της τρακισμένο και τους δυο τους νεκρούς, κάτω μακριά, δεν θυμάμαι πιά, που! Τότε δεν άντεξε ο άντρας μου. Όσοις γιατρούς κ' αν φέραμε, δεν τον σώσανε.

Κι' έμεινα μόνη! Μόνη, χωρίς χαρά, χωρίς ευτυχία!

Οι λυγμοί επνίξαν τη φωνή της γριάς. Η Σοφίτσα της σκούπισε τα δακρύα της, κ' ο Σάββας έφερε τις σταγόνες, που της είχε δώσει ο γιατρός.

Η γριά συνέλθε. Χαμογέλασε και πρόφερε:

— Σας πίκρανα, παιδιά μου. Πηγαίνετε τώρα σπίτι σας!

Η Σοφίτσα όμως δεν ήθελε να την αφήσει μόνη. Κι' έμεινε.

Την άλλη μέρα η γριά, άρνησε με κέφι, χαίδεψε τη Σοφίτσα και τη γρήγορα:

— Για πότε με το καλό ο γαμώ σας;

— Δεν αποφασίσαμε ακόμη.

— Καταλαβαίνω, σας λείπουν τα χρήματα. Λοιπόν, θα σας παντρέψω εγώ, και θάρητε να μείνετε εδω, μαζί μου. Έχω σπίτι ποτε εδω, το ξέρετε. Ο' αποκρίθηκε δυο νέα παιδιά... και δυο μικρότερες αδελφές, τη μητέρα σου και τη μητέρα του. Λοιπόν, φύγε τώρα, γαμώ γαμώ να τα μιλήσετε και να βρούμε όλοι μαζί το μεσημέρι, να φάμε εδω και να τα πούμε. Συμφωνού;

★

Ένα κύμα ευτυχίας, μήτρε στο σπιτί. Η γριά αποκτεσε, συγνεύσε, αποκτεσε κληρονόμους, κ' έβλεπε κ' αυτή αναλαμπές χαράς, νιώσε κ' αυτή αναλαμπές χαράς. Έπειτα από το μεγάλο δράμα της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΑΛΛΟ - ΙΤΑΛΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Καμιά άλλη χρονιά οι μεγάλοι γαλλικοί και ιταλικοί οίκοι μόδας δεν συνεργάστηκαν τόσο στενά, όπως έφετος. Ίσως να έγινε αυτό χωρίς ιδιαίτερο σκοπό — γεγονός, είναι ότι, τόσο στο Παρίσι, όσο και στα μεγάλα κέντρα μόδας στην Ίταλία τα περισσότερα νέα μοντέλα λανσάρονται σε μία κοπή που ακολουθεί τις ίδιες περιήτοι γραμμές και συγγενείς τάσεις.

Έτσι, η σύγχρονη γυναίκα, που ετοιμάζει την καινούργια της γκαρνταρόμπα, δεν βρίσκει πια μπροστά στο μεγάλο πρόβλημα, ποιά μόδα να ακολουθήση — τη γαλλική ή την ιταλική; Όποιο μοντέλο κ' αν διαλέξη, θα υποτάσσεται στη γενική διαταγή των μεγάλων οίκων μόδας και στις δυο χώρες, που αναφέραμε: Θα είναι ντυμένη με απλό, πρακτικό, σπορτίφ, μα συγχρόνως και πολύ «γυναικείο» τράπο.

Είναι χαρακτηριστικό για τη νέα μόδα, και στα δυο «συμμαχικά» στρατόπεδα, ότι η «ώτ - κουτ» και η μόδα για τη γυναίκα με πιο περισσότερες οικονομικές δυνατότητες δεικνουν τάσεις για «συμφιλίωση»: Η πρώτη λανσάρει τα μοντέλα της σε όλο και πιο σπορτίφ στυλ — ακόμη κ' αν είναι φτιαγμένα από ακριβά υφάσματα — και η δεύτερη προσπαθεί να ντύνη την εργαζόμενη γυναίκα, καθώς και την απλή νοικοκυρά, με όλο και πιο εκλεκτό τράπο.

Θα δούμε, λοιπόν, έφετος, πολλά μοντέλα, σε νέους συνδυασμούς υφασμάτων και χρωμάτων, χαριτωμένες παραλλαγές για τις κλασικές γραμμές, πολλές ντεκούτ, τολμηρές λεπτομέρειες, καθώς και κάποια νοσταλγία για το στυλ του ντυσίματος περασμένων εποχών, όπως είναι εκείνες του 1890 ή του 1930. Μη σας τρομάζει η ριζική διαφορά από ντυσίμο των δυο αυτών εποχών. Το μεγάλο κατόρθωμα της έφετεινής μόδας είναι ακριβώς ότι έπεται να συμφιλίωση τις ρομαντικές και τις πολύ πρακτικές τάσεις. Και γι' αυτό το λόγο η «σύγχρονη» γυναίκα έχει πολλές όψεις: «Αλλάς θα τη δούμε να μοιάζει με μία ηρώδια του Τολστόι κ' άλλωστε με μία κυρία της εποχής του τσάρλαστον. Προσέξτε, όμως: Όποια κ' αν είναι η έκλογή σας, το στυλ που θα προτιμήσετε πρέπει πάντα να ταιριάζη στην προσωπικότητά και στη σιλουέττα σας.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΤΡΙΚΟ

Το τρικό άρεσει σε κάθε γυναίκα, για τον απλό λόγο ότι ταιριάζει σε κάθε τύπο και για κάθε ώρα: Μπορεί να φορεθί από τη λεπτή και τη γλυτή γυναίκα, κ' από από το πρώι μέχρι το βράδυ, φτάνει να ξέρη να διαλέγη τα κατάλληλα χρώματα και σχέδια. Έτσι, θα δούμε έφετος φορέματα, ντε - πιές ή ακόμη και μαντώ, όλα φτιαγμένα από τρικό, είτε της μηχανής, είτε του χεριού.

Ένα πολύ δημοφιλές παριζιάνικο τρούι - πιές αποτελείται από ριγυτό πουλόβερ με βρόχο γυριστό γιακά, κραβάς άσπρου, μπλέ, μωβ και μουσταρδιού, καθώς κ' από μία τσισα μπλε φούστα και μία μπλε μαρινιέ με βαθύ μαντίλι ντεκολτέ και γιακά - ταγιέρ, που είναι φοδραρισμένος — όπως και τα μεγάλα πέττα — με το τρικό του πουλόβερ.

Εξαιρετικά καμψά είναι ένα νέο ιταλικό φόρεμα «σασυμπλ» (σε μεγάλο ντεκολτέ και χωρίς μανίκια), που έχει πάνω στο ένα στήθος μία μεγάλη τσέπη και μπροστά μία βαθιά ασίδερη κομφόρτια. Συμπληρώνεται, δέ, μ' ένα πουλόβερ με μακριά μανίκια. Προτείνουμε: μπροστά για το φόρεμα και μπλε για το πουλόβερ. Πολύ νεανικά είναι όλα τα φορέματα «σασυμπλ» από

Δυο τελευταία χειμωνιάτικα παλτά του Καρντέν, με τα χαρακτηριστικά φαρδιά γαζιά και το μανίκια σε στυλ «καμπαλάς». Προσέξτε την πρωτότυπη τοποθέτηση των μεγάλων κουμπιών, καθώς και το νέο γιακά.

ΤΟ ΕΜΠΡΙΜΕ ΖΕΡΣΕ-Υ ΚΑΙ Η ΣΤΑΜΠΑΤΗ ΦΑΝΕΛΛΑ

Και τα δυο αυτά υφάσματα είναι έφετος σε μεγάλη μόδα, τόσο στο Παρίσι, όσο και στην Ίταλία. Χρησιμοποιούνται, δέ, για το πρώι και για το απόγευμα. Πολλές φορές, τα φορέματα είναι σε σχήμα «πουκαμισού» και συγκρατούνται με μία στενή ζώνη. Αυτή μπορεί να είναι από δερμα κ' να καταλήγη μπροστά σε μεταλλική αγκράφα.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ «ΣΑΝΤΑ-ΙΓ»

Τα φορέματα αυτά είναι επίσης πλεχτά σαν τα προηγούμενα, γίνονται όμως σ' ένα στυλ που είναι τοισμένο «του χεριού» (ακόμη κ' αν το φόρεμα είναι πλεγμένο στη μηχανή), και που ακολουθεί τη γραμμή του πουλόβερ «σαντάιγ». Είναι χωρίς ραφή στη μέση και ίσιο σαν τυνίκι, με κοντά ή μακριά μανίκια. Κλείνει στο λαιμό είτε με μία στενή φάσα, είτε με μεγάλο γυριστό γιακά. Τα φορέματα «σαντάιγ» έχουν συνήθως μπροστά ένα σχέδιο με μερικές καθήμες σειρές «τορσάντ». Άλλα κομψά μοντέλα γίνονται με πλέξι «κάλτσας» για το φόρεμα και «δυο καλές - δυο άποδοδες» για το γυριστό γιακά και για τις μαστίτσες. Τα φορέματα συμπληρώνονται πάντα με μία ζώνη.

κέττα και ίσια φούστα, 1μ.80— για ένα τρουά - πιές (ζακέττα - μπλέιζερ με γιανκά - ταγιέρ, ίσια μαρινιέρο και φούστα με σούρες στη μέση), 3μ.80.

ΜΙΚΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το «μικρό» φόρεμα, που μπορεί να φορεθῇ από το πρωί μέχρι το βράδυ, είναι πάντα επίκαιρο. Θα σ'εσ περιγράψουμε σήμερα μερικά, εξαιρετικά κομψά νέα μοντέλα, διαλεγμένα από τις τελευταίες γαλλικές και ιταλικές συλλογές.

Από μάλλινο καμηλό λανσάρεται ένα φουρώ με μανίκια και με σχιστές κάθετες τσέπες στις μπροστινές ντεκούπ. Έχει επίσης μπρός στη μέση μια κόψι, από το μικρό ντεκολτέ μέχρι κάτω, που υπογραμμίζεται με δυο σειρές από εξώραφες βελονίες, άριστερα και δεξιά από το γαστήρι.

Ένα άλλο μοντέλο από μαλακό μονόχρωμο μάλλινο ύφασμα έχει μπροστά μεγάλο μύτερο ντεκούπ, λίγες σούρες στη μέση του κορσά και της φούστας, καθώς και σχιστές τσέπες με «ραμπά» γιλέκου στη φούστα. Οι τσέπες και ο

νωμίτης υπογραμμίζονται με γαζιά. Μια παραλλαγή του μοντέλου έχει κουμπωτό νωμίτη. Πολλά μοντέρνα σεμίζιζ από πολύχρωμο εμπριμέ μάλλινο ύφασμα, κατά προτίμηση με σχέδιο «κασιό», έχουν μικρό δρόμο γιακά - φάσα και πολλά μικρά κουμπιά από το ίδιο ύφασμα. Άλλα συμπληρώνονται με μια ψιλή δερμάτινη ζώνη, σφικτά πλεγμένη με τρία στενά λουριά.

Ένα τελευταίο Ιταλικό μοντέλο έχει μπλουζάν κορσά και ντραπέ φάσα γύρω στο ντεκολτέ, που καταλήγει σε δυο «πάν». Το κουμπωμα του σεμίζιζ αυτού είναι κρυφό. Συνθίζεται επίσης πολύ ο γυριστός γιακάς, που τοποθετείται γύρω σ' ένα μεγάλο οβάλ ντεκολτέ. Πάνω στον ένα δμο μένει ανοιχτός και γαρνίρεται εκεί μ' ένα μεγάλο μπιζού. Η πιδ καινούργια μορφή του «σεμίζιζ» είναι ένα γαλλικό μοντέλο με ανοιχτό ντεκολτέ σε στυλ «πόλο». Αυτό, ο γιακάς και τα «πάν» της ζώνης έχουν κεντήμα.

Ο ΝΕΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΔΥΟ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Πολλά φθινοπωρινά ή χειμωνιάτικα μοντέλα,

ται όμως με μονόχρωμη φάσα γύρω στο στρίψωμα και στα 7/8 μανίκια. Οι σχιστές τσέπες έχουν φαρδύ κουμπωτό «ραμπά»— γιλέκου, ενώ το κουμπωμα της ζακέττας είναι κρυφό. Πολλά μονόχρωμα ταγιέρ συμπληρώνονται με μπλουζές σε διαφόρους τόνους του ίδιου χρώματος, επίσης από μάλλινο ύφασμα σαν το ταγιέρ.

Ένα πολύ σικ φόρεμα με πρόσθετη κάπα γίνεται με τον εξής τρόπο: Το κοντομάνικο φόρεμα - φουρώ από μπουκλέ σκωτσέζικο ύφασμα έχει μπροστά ένα μεγάλο, μύτερο νωμίτη από το ίδιο ύφασμα. Από πάνω φοριέται μια «κάπα», μύτερη μπρός και πίσω μέχρι τη μέση, όπου κουμπώνει, και με δυο κοντές «κουμπάνες» αντί μανίκια. Τα δυο της τρίγωνα είναι, λοιπόν, μονόχρωμα και τα μανίκια της σκωτσέζικα, σαν το φόρεμα.

ΠΑΛΤΑ - ΡΕΝΤΙΓΚΟΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πολλά νέα μοντέλα έχουν μια ιδιότροπη κόψι: Έχουν μπροστά κόψεις από το στήθος μέχρι κάτω, σε λοξή γραμμή, και τοποθετημένες πάνω τους μεγάλες τετράγωνες τσέπες χωρίς

ένα ταγιέρ με όμοιο γιακά, με με δυο βαθιές «πλακές» πιέττες στη ζακέττα, που ξεκινούν από τους ώμους, πάνω στη μανικοκόλλητη και συνεχίζουν μπρός και πίσω μέχρι το στρίψωμα. Η φάσα στο λαιμό, ή δεμένη ζώνη και τα κουμπιά είναι από ύφασμα και δέρμα.

Τα ταγιέρ με ίσιες φούστες έχουν πολλές φορές ττρογγυλεμένη «μπάσκα» μπροστά. Σ' ένα Ιταλικό μοντέλο η «μπάσκα» αυτή κουμπώνει σε κάθε πλευρά πάνω στις μεγάλες τετράγωνες και εξωτερικές τσέπες της ίσιας φούστας. Ένα άλλο ταγιέρ της ίδιας προελεύσεως, με μικρά πέτα και φαρδύ γιακά, κλείνει μπροστά με δερμάτινες φάσες, ραμμένες πάνω στη ζακέττα, που καταλήγουν σε κρίκους και γάντζους.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Στο συνδυασμό διαφόρων ύφασμάτων ή του πουλόβερ με τη φούστα, κυριαρχούν τα εξής μοντέρνα χρώματα: Χρυσό - κίτρινο για τη μπλούζα, κρέμ για τη φούστα— κόκκινο φωτιάς και γκρι - άσπρο, γκρι και μαύρο (για ένα τρου - πιές)— κίτρινο - χρυσού για το μακρύ πουλόβερ και σκωτσέζικο μαρόν, πράσινο και κίτρινο για τη φούστα - κίτρινο, κόκκινο και καφέ σκούρο για το ριγυτό πουλόβερ και καφέ σκούρο για τη φούστα και μαντήλι, πράσινο - πετρώ για το ταγιέρ και ανοιχτό πλέ (!) για τα κασκόλ, το ένα κουμπιά και το πουλόβερ.

ΤΟ ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΥΣΙΜΟ

Στα Παρίσι λανσάρονται τώρα για το βράδυ μαύρα κομψά φορέματα σε απλή γραμμή, με και κεντητές ή ραμντικές μπλουζές, γαρνιρισμένες με βολάν, λουσάτες φούστες, καθώς και πολλά νέα μοντέλα από λαμέ ή από χρωματιστά διαφανή σιφόν. Πολλές φορές, προτείνεται ο συνδυασμός της βελούδινης ή μεταξωτής τυνικ και του μαντάν από λαμέ, για πολύ επίσημες εκκαιρίες.

Πολύ άρεσαν δυο νέα μοντέλα, που ταιριάζουν ιδιαίτερα για τις πολύ νέες: Το ένα γίνεται από μαύρο καντύ κι' έχει λίγο έβαζε γραμμή, χωρίς στίς ντεκούπ, που καταλήγουν σε ασιδρωτες πλατείες πιέττες, σε κάθε πλευρά από μια. Το φόρεμα, που είναι χωρίς μανίκια, γαρνίρεται με βελούδινο ρέλισμα στις μασχάλες και με δεμένη βελούδινη ζώνη πάνω στους γοφούς. Το δεύτερο μοντέλο από μαύρο κρέμ είναι μπροστά σε στυλ «πρεσέες» και πίσω «πορτ φέιγ», με τέσσερα κουμπιά πλάι και κάτω από το μύτερο ντεκολτέ της πλάτης. Τα κουμπιά φτάνουν μέχρι τους γοφούς. Από εκεί και κάτω, το φόρεμα διπλώνει και μένει ανοιχτό.

Εξαιρετικά σικ είναι επίσης ένα παρισινό αμπιγιέ φόρεμα από λαμέ «κρυστάλ», με ντραπρισμένο μπροστά κορσά, που καταλήγει στο ένα πλάι, πάνω από την πιέττα της φούστας, σε φιδόγκο. Το κορσά έχει μπροστά στη μέση μια ραφή και αποτελείται από δυο λοξά και πολύ φαρδιά κομμένα κομμάτια, με μονοκόμματη τη «ζώνη».

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα αμπιγιέ φορέματα έχουν βαριά κεντήματα στο λαιμό, στις μασχάλες και πάνω στους γοφούς. Τα χειμωνιάτικα ταγιέρ συμπληρώνονται με άσορτί γκέττες ή κάλτσες. Τα κιμονό μανίκια ενώνονται στο ύψος της μέσης με τη ζακέττα, καλύπτοντας ένα μεγάλο μέρος της.

«ΑΜΠΙΓΙΕ» ΠΥΤΖΑΜΕΣ

Πολλοί γαλλικοί οίκοι μόδας ασχολούνται με το ντύσιμο της γυναίκας στο σπίτι και παρουσιάζουν στις συλλογές τους θμορφες, άνετες και ζεστές πυτζάμες, που μπορεί να φορεθούν ακόμη και για φιλικές συγκεντρώσεις στο σπίτι. Ένα κομψό παριζιάνικο σύνολο, με φαρδύ πανταλόνι και ριχτή ζακέττα, είναι αντιπροσωπευτικό του νέου στυλ της αμπιγιέ πυτζάμας. Η ζακέττα, όπως και το πανταλόνι από μαύρο—πράσινο—καφέ σκωτσέζικο ύφασμα, έχει μικρό δρόμο και άρκετα ξεχειλωμένο γιακά και γαρνίρεται με μεγάλες «θηλιές» από πασμαντερί.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Τα αδιάβροχα λανσάρονται έφετος σε πολλά σχέδια, με συνήθως με την κόψι του «τρενς—κούστ». Γίνονται από «μπιτασιόν» φιδιού ή σαύρας, από κλασικό βαμβάκερο σκωτσέζικο ή καρρό ύφασμα, από γκαμπαρντίνα ή από ποπλίνα. Ο γιακάς μπορεί να είναι ο κλασικός «άνδρικός» γιακάς ή ένας γιακάς—γραβάτα, που δένεται μπροστά με ελεύθερα «πάν». Σε πολλά μοντέλα, κυρίως όταν πρόκειται για τα ριχτά σχέδια που κουμπώνουν μέχρι το λαιμό, ο γιακάς κρύβεται έτσι ώστε να φοριέται και δρόμος.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα καπέλλα είναι έφετος αρκετά μικρά και φοριούνται πρὸς τα πίσω. Γίνονται από καστό-

ρι ή ύφασμα (τουίντ κ.ά.). Τα καπέλλα με γυριστό μπέρ, γαρνίρονται με μονόχρωμο δέρμα. Οι τσάντες έχουν πάλι σεβαστό όγκο. Γίνονται, δέ, από δέρμα μπός, φιδιού ή καστόρι. Συχνά, συνδυάζονται διαφορετικά δέρματα (μπός και καστόρι, φιδί και καστόρι κ.ά.).

ΕΞΑΡΠΕΣ ΚΙ' ΑΛΛΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο Ντιόρ, ή Λανδέν κι' ο Γκριφ λανσάρουν πολλά μοντέλα με εξάρπες. Αύτες φοριούνται πάνω στο κεφάλι, μαζί μ' ένα ταγιέρ ή σε στυλ «κάου—μπόλ», επίσης με ταγιέρ. Γίνονται συχνά με φράντζες και συμπληρώνουν πολλές φορές ένα αμπιγιέ φόρεμα.

Τα σπόρ ταγιέρ συμπληρώνονται με ψιλή δερμάτινη ζώνη, που κλείνει με μεγάλη θηλιά.

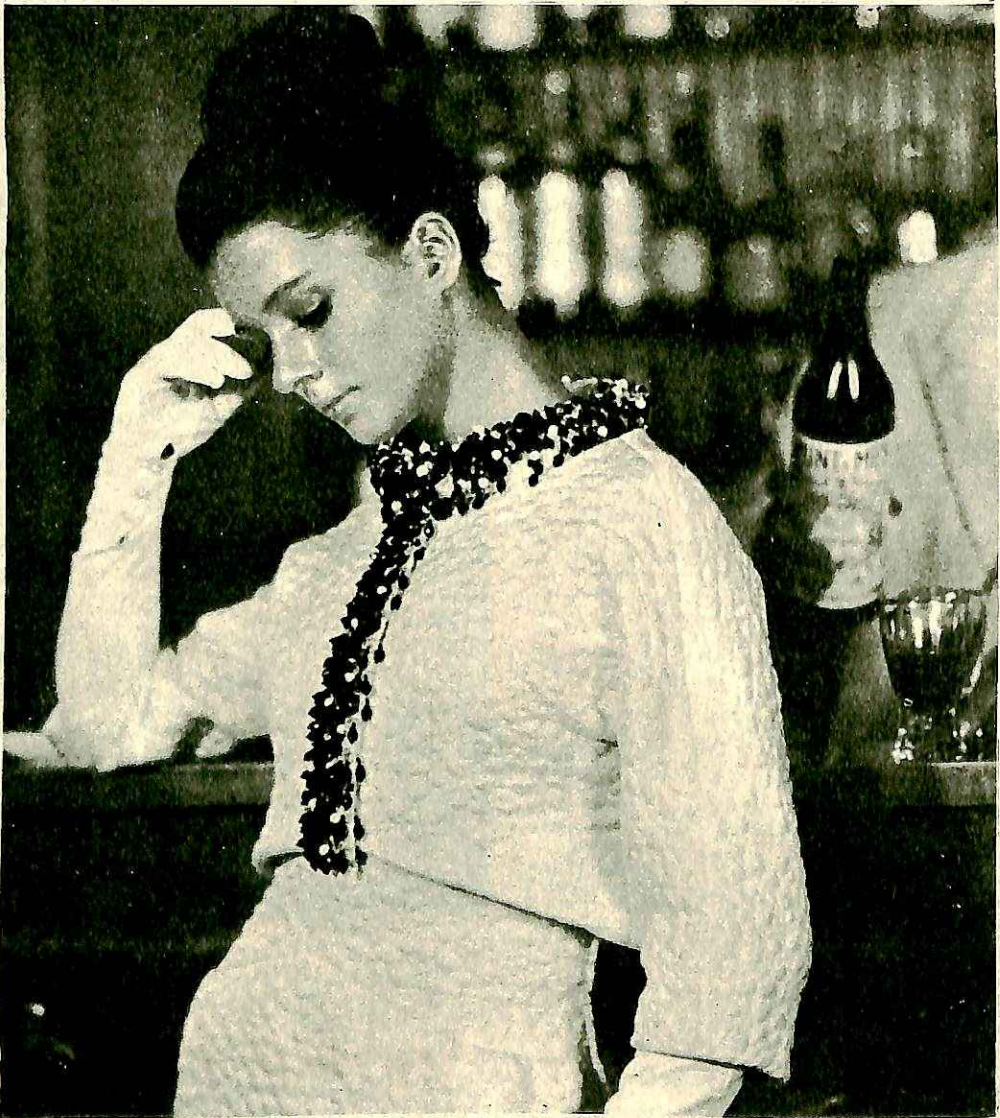
Ο Λαρὸς ἐκόνει τὰ δερμάτινα μαύρα σκαρπίνια με μακριές μπάτες από τύντ, που κλείνουν με φερμουάρ. Τα σπόρ γάντια λανσάρονται στο Παρίσι σε δυο αντίθετα χρώματα ή σε συνδυασμό δερμάτος και ύφασματος.

ΝΕΕΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Τα μαντάν έχουν μόνο ένα πέττο, ενώ η άλλη πλευρά κλείνει μέχρι το λαιμό. Τα «ραμπά» στις εξωτερικές τσέπες τοποθετούνται πάνω σ' αυτές, σαν δεύτερη «τσέπη». Μ' ένα και το ίδιο αμπιγιέ ταγιέρ, θα έχετε κάθε φορά διαφορετική εμφάνιση, αν τοποθετήστε μπροστά, κάτω από το γιακά—σμάκιγκ, έναν τεράστιο φιδόγκο από μαύρο ταφτά, ή αν προσθέσετε στην άσπρη μεταξωτή μπλούζα ένα γιακά «πικέρ» και στα μανίκια της δυο σειρές από όμοια βολάν με πολλές σούρες.

Σπορτίφ παλτό σε φαρδειά κόψι. Προσέξετε το μεγάλο δρόμο γιακά.

Κομψό αμπιγιέ σύνολο του Φορκέ: φόρεμα με μακρό κορσά και κοντό μπλερό, με μανίκια κιμονό και βαρό κέντημα από κρυστάλλινες γάντζες. Το μοντέλο είναι από άσπρο γκοφρέ μεταξωτό.

που θα ήταν κάπως μονότονα με την αόσπρη κόψι τους, κερδίζουν σε «ανεανικότητα», χάρις στο συνδυασμό μ' ένα άλλο εύθυμο χρώμα ή ύφασμα. Έτσι, ο Φοντάν συνδυάζει σ' ένα κλασικό ταγιέρ με ζακέττα - γιλέκο (χωρίς γιακά), που είναι σκούρο μάλλινο ύφασμα, ένα κόκκινο - μαύρο σκωτσέζικο. Το χρησιμοποιεί, λοξά κομμένο, για τη μακριά μπλούζα. Τα κουμπιά και τα μανικέτια της ζακέττας είναι επίσης από σκωτσέζικο ύφασμα.

Ένα πολύ κομψό γαλλικό μοντέλο συνδυάζει το μονόχρωμο μάλλινο ύφασμα (χρώματος «άβαν» με το πλέ - ντέ - πούλ. Το φόρεμα - τυνικ με χοντρά κάθετα «ραμπά» στη φούστα και γιακά - φάσα είναι μονόχρωμο, ενώ η ίσια ζακέττα με δυο στρογγυλεμένες ντεκούπ μπροστά γίνεται από το ύφασμα πλέ - ντέ - πούλ. Γαρνίρε-

«ραμπά» (ή τρίτη τσέπη είναι στο ένα στήθος). Πολλές νέες ρεντιγκότες έχουν μικρό ξεχειλωτό γιακά και κρυφό κουμπωμα. Μόνο το τελευταίο κουμπί στο λαιμό φαίνεται απ' έξω. Οι ρεντιγκότες σε άνετη γραμμή και με μακρύς 7/8, που συμπληρώνουν ένα ντέ - πιές ήτανιέρ από το ίδιο ύφασμα, γαρνίρονται συχνά με μανικέττια και γιακά σε άλλο χρώμα και σχέδιο, π.χ. πλέ - ντέ - πούλ.

ΤΑΓΙΕΡ ΣΕ ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

Τα νέα ταγιέρ έχουν συχνά δρόμο φαρδύ γιακά με δυο μεγάλες κουμπότρυμες, απ' όπου περνάει ένας μεγάλος φιδόγκος από μαύρο βελούδο ή από γούνα, που συγκρατεί τη φάσα αυτή. Η φούστα καταλήγει σε τσιράντες, που σταυρώνουν πίσω. Μια παραλλαγή του μοντέλου αυτού είναι

Φόρεμα και παλτό από χοντρό μπλέ - μαύρο μάλλινο ύφασμα του Πατού. Προσέξετε τις πρατόνιες τσέπες - μανίκια, κομμένες στις πένες του παλτού, το φουσκωτό γιακά του, καθώς και τις σχιστές τσέπες του φορέματος, τα ραγκλά μανίκια του και τα δυο ψεύτικα «ραμπά» κάτω από το στήθος.

ΕΠΑΝΩ : Δυο πρωτότυπα και κομμά μοντέλα του Λαρός; πρωτότυπα ταξιδι με μα-
νίκια σαγκλάν από κόκκινο - άσπρο καρρό μάλλινο ύφασμα και σπόρο μαντάν
σε ίσια γραμμή από πράσινο - μαύρο σκαλισμένο μάλλινο ύφασμα με κου-
μπιά, ζώνη και κασκέτο από δέρμα. Οι γκέτες είναι άσπρες με το ρούχο.

ΚΑΤΩ : Ο μοντέρνος συνδυασμός του μαύρου και του άσπρου για το βραδυνό
ντύσιμο: τρία παριζιάνικα μοντέλα (φόρεμα - μαντάν - ρεντιγκότα με κα-
πνισόν), που συμπληρώνονται με άσπρη γούνα.

Κομψό φουρό από ξυμπίμε τζέρεσν, με
πρωτότυπο όρθιο γυριστό γιακά.

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΑΙΗ ΚΑΝ

(Τελευταίον)

Ο

«Ο πατέρας νόμισε πώς είχε γίνει κιόλας, αυτό. Μου έκανε αυστηρές παρατηρήσεις, γιατί είχα δώσει πολύ θάρρος στο Χάνσον. Είχαμε μια τρομερή σκηνή μεταξύ μας. Μου δήλωσε πως είχε βαρεθεί πια τα καμώματά μου και μ' απείλησε πως θα με αποκλήρωνε... Μπορεί και να το έκαμε. Δεν ξέρω. Ξέρω μονάχα πως μ' έστειλε πίσω στο Σίδνεϋ, αεροπορικώς.

«Δεν πήρα από τότε καμιά είδησή του... Όσοι έμαθα πως είχε βουλιάσει το γιότ και πως είχαν γλυτώσει μονάχα ο Σβέν κι' ο Χίνς. Μερικούς μήνες αργότερα, ο Σβέν ξαναγύρισε στο Λος Άντζελες κι' άρχισε πάλι τη συνθησμένη του ζωή. Μόνο, που του είχε ανοίξει πολύ η όρεξη. Δεν του έφτανε πια να γίνει φιλενάδα του. Ήθελε να με παντρευτεί.

— Κι' εσείς τί κάνατε;
— Γελούσα με την απαίτησή του. «Ός τη μέρα, που ήρθε και με βρήκε, τυφλά στο μεθύσι για να μου δηλώσει, ότι σ' αυτόν το χρωτούσα, που έμενα στο Μπέδερλυ Χίλς και φορούσα γούνες από βιζόν, αντί να είμαι πωλήτρια σ' ένα λαϊκό κατάστημα. Έπαψα τότε να γελώ και θέλησα να μάθω την αλήθεια. Έξήγησα την κατάσταση στον κ. Χάρρις και συμφωνήσαμε μαζί να οργανώσουμε αυτή την αποστολή.

Μα ο κ. Χάρρις θεώρησε καλό να στείλη μαζί σας το Τζέι και μένα, παρατήρησε η Τζάνις. Ο σεβασμός του Κέλλυ για τη Σύλβια μεγάλωσε από στιγμή σε στιγμή.

— Ξέρατε ωστόσο, της είπε, πώς, αν ένας τύπος καταδύθηκε να διασώσει τα χαρτιά του πατέρα σας, μέσα απ' το χρηματοκιβώτιο του γιού, μπορεί να υπάρχει ένα μυστικό, μια διαθήκη, που θα σας αποκλήρωνε. Κι' όμως θελήσατε να οργανωθεί αυτή η αποστολή.

Η Σύλβια ένωσε τα χέρια της. — Ναί. Πρέπει να με πιστέψετε... Θα προτιμούσα να είχε παντρευτεί η μητέρα μου ένα μαραγκό ή ένα δικηγόρο... όποιονδήποτε τελοςπάντων, εκτός απ' το Ράυν! Τί κέρδισα απ' την περιουσία των Ράυν; Έχασα μάλιστα την καλή ιδέα, που είχα για τον εαυτό μου... Κατάντησα εξ αιτίας της ένα παλιοκόριτσο, ενώ θα μπορούσα να γίνω μια καλή κοπέλλα.

«Όταν πέθανε η μητέρα μου, ήταν ακόμα χειρότερα. Κανείς δε μ' αγαπούσε πια. Έχω μάλιστα την εντύπωση πως ο Ράυν με αντιπαθούσε, άλλ' επειδή είχε αγαπήσει τη μητέρα μου, θεωρούσε υποχρέωσή του στη μνήμη της να με κρατήσει κοντά του και να μη μου άρνηθη τίποτα.

«Ύπρεμα, λοιπόν, να βρω κάποιον, που να μ' αγαπάει λίγο. Κι' έτσι πέρασα από αγκαλιά σε αγκαλιά. Κατάντησα μια διεσπασμένη, δίχως ήθικες αρχές...

Σάπασε κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Αφού δυσπιστούσατε στο Χάνσον, παρατήρησε η Τζάνις,

Τό μυστικό της «Μάγισσας»

ταν απόλυτη ανάγκη να μου μιλήσει.

— Τί ήθελε;
— Έμένα! απάντησε η Σύλβια με πικρία. Νόμισα μια στιγμή πως δε θα μπορούσα να του ξεφύγω. Άλλα τον ξεγέλασα με μερικά ανώδυνα χάδια, όπως και χόες τ' απόγευμα, και του υποσχέθηκα πως θάκανα τ' αδύνατα δυνατά για να σας υποχρεώσω να τα παρατήσετε όλα και να γυρίσετε στο Πάγκο - Πάγκο. Δέχτηκε να περιμένη ακόμα λίγο.

— Γιατί δεν μου το είπατε; τη μάλωσε η Τζένη.

— Γιατί σας ένομιζα για δημοσιογράφο.

Η Σύλβια άναστέναξε και πρόσθεσε:

«Άλλωστε, διαισθανόμουν τότε πως θα είχε συμβεί κάτι τρομερό πάνω στη «Μάγισσα», λίγο πριν από το ναυάγιο. Γι' αυτό ο Σβέν είχε θαλθή ν' απομακρύνει το Μάτ... Φοβήθηκα λοιπόν πως, αν σας εξήγουσα την κατάσταση, σε σας και στο Μάτ, μπορούσε να συμβεί κανένα επεισόδιο που θ' ανησυχούσε το Χάνσον. Και τότε δε θάμενε ζωντανός κανένας από μας!

— Σωστά, συμφώνησε η Τζένη.

— Μα είχαν συμφωνήσει όλα έναντιόν μου! Όταν τραυματίστηκε ο Σβέν, ο Μάτ θέλησε να μάθω να κυβερνήσω το κόττερο και κατέφερε να βρή τη «Μάγισσα». Από δικό σας λάθος, εξ αιτίας της μεγάλης επιμονής σας, ο Σβέν αναγκάστηκε ν' αφήσει να δουλέψει ο Μάτ, αλλιώς θα έπρεπε να δείξει πια τα χαρτιά του...

— Μα γιατί να σκοτώσει το Ράρα και τον Κάβι; άπορησε ο Κέλλυ.

— Γιατί ήξερε πως θα ήταν υποχρεωμένος να σας δολοφονήσει, άρα η γρήγορα και δεν ήθελε να έχη μάρτυρες... Όταν κατεβήκατε στο βυθό και δηλώσατε πως είχατε βρή το χρημα-

— Γιατρέ μου, φροντίστε να γίνει γρήγορα καλά και να ξαναπάει στο γραφείο, αλλιώς θ' αρρωστήσω εγώ!

τοκιδωτίο, σας έκοψε τον άέρα.

Η Σύλβια έγινε κατακόκκινη και πρόσθεσε:

— Για να σας σώσω τη ζωή, αναγκάστηκα να...

Ο Κέλλυ δεν ήθελε ν' άκούση περισσότερα — τουλάχιστον απ' το στόμα της.

— Ξέραμε τί έγινε ύστερα, την διέκοψε.

Το σκούρο σημάδι πάνω στη λιμνοθάλασσα μεγάλωσε. Ο Κέλλυ το διέκρινε τώρα δίχως δυσκολία.

— Νά τοι! είπε. Έρχονται... Καλύτερα να πάμε στη σπηλιά! Σήκωσε το σακί με τις κονσέρβες και πήρε το μπουγάτι. Οι κοπέλλες τον ακολούθησαν. Προσπέρασαν τη λιμνούλα και μπήκαν στη σπηλιά. Ο Κέλλυ άφησε χάμω το σακί.

— Έσείς οι δυο να μη ξεμυτίσετε καθόλου, διτάξε.

Η Σύλβια ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Και σεις;
— Εγώ θα κατεβώ στην άκρογιαλιά; θα κρυφτώ και θα επιχειρήσω να πωσω άπάνω τους, τη στιγμή, που θα βγαίνουν απ' τη βάρκα.

— Άπλισημένος μονάχα μ' ένα λουτό και μ' ένα μαχαίρι, ενώ αυτοί έχουν δυο ντουφέκια κι' ένα ρεβόλβερ!

Ο Κέλλυ άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Δεν υπάρχει άλλη λύσι, δώλωσε.

— Θάρρώ κι' εγώ μαζί σας.

— Όχι.

Η Σύλβια άγγιξε το μάγουλό του με την άκρη των δακτύλων της.

— Θέλω να ξεαναγυρίσετε!...

του είπε σιγανά.

Ο Κέλλυ πήρε πάλι το μονοπάτι, κατέβηκε ως την άμμουδιά και κρύφτηκε στην άκρη της, μέσα στα πυκνά χαμοκλαδά.

Ήξερε τώρα γιατί η Σύλβια είχε κλαίει, εκείνη την περίφημη νύχτα, στην κοιτίτη της... Ήξερε κι' άλλα, πολλά πράγματα. Μα φοβόταν πως ήταν πια πολύ άργα...

Η λαστιχένια σχεδία είχε στήσει τόσο κοντά, ώστε μπορούσε να διακρίνει τα πρόσωπα των δυο επιβατών της. Ο Χίνς ήταν μεθυμένος, αλλά τραβούσε γερά κουπί. Ο Χάνσον χαμογέλασε μ' ικανοποίηση. Φαινόταν πως αποποιονόσε να τελειώσει...

Σφίγγοντας στο χέρι του το λουστό, ο Κέλλυ κύτταζε τη σχεδία, που πλησίαζε.

Δεκαπέντε μέτρα μακριά απ' τη στεριά, οι δυο άντρες πάψανε να τραβάνε κουπί. Ο Χάνσον πήρε ένα ντουέκι κι' έροίξε μερικούς πυροβολισμούς, στην τύχη, προς το μέρος της καλύδας.

— Ήθελε! φώναξε. Έτοιμάσου, Κέλλυ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

Η φωνή του Χάνσον κι' οι ντουφεκίες άνηχούσαν πάνω απ' τη λιμνοθάλασσα. Η φωνή σβήστηκε, άλλ' η ηχώ επανέλαβε πολλές φορές τους πυροβολισμούς.

Την άλλη στιγμή, άκούστηκε κι' ένας άλλος ήχος: ένας υπόκαφος θόρυβος μοτέρ!

Οι δυο άντρες, στη σκέψη, φάνηκαν κατάπληκτοι, όσο κι' ο Κέλλυ.

Ο Χάνσον χαμήλωσε το όπλο του κι' έψαξε με τα μάτια την έκταση της λιμνοθάλασσας.

— Τι είν' αυτό πάλι; μούγκρισε ανήσυχος.

Το βουητό πλησίαζε. Ο Χίνς κύτταξε ψηλά.

— Ένα υδροπλάνο! φώναξε. Τι γυρεύει εδώ;

Ο Χάνσον άπνευσε το ντουφέκι του, για ν' άρπάξει το ένα κουτί και ν' άφρη τη σχεδία ως την άμμουδιά.

Πήδησαν ύστερα έξω κι' οι δυο, πέσανε μπρούμυτα πάνω στην άμμο και μείνανε ακίνητοι.

— Έπειτα από λίγες στιγμές, το υδροπλάνο πετούσε πάνω απ' το νησί, σ' όλο του το μήκος.

Ε-στοιχε ύστερα δεξιά, έκανε ένα κύκλο και άρχισε να κατεβαίνει... ώπου προσδρασανόθηκε στη μακρύτερη άκρη τη λιμνοθάλασσας, κοντά στο «Σάλλυ».

Ο Χίνς ανακάιξε, πάνω στην άμμο, και θάλασπυσε.

Ποιος διάβολος μπορεί νά ναι; είπε.

— Που νά ξέρω;... άπάντησε ο Χάνσον, άνασηκώνοντας τους ώμους του.

Είχε χάσει τώρα εκείνο το άγέρωχο ύφος του και φαινόταν ανήσυχος.

— Λες νά μάς είδανε; ρώτησε πάλι ο Χίνς.

— Δεν τ'ο πιστεύω... Προσέχανε το κόττερο. Άλλωστε, δεν έχει σημασία, για την ώρα, αν μάς είδανε ή όχι.

— Εκείνο, που πρέπει νά μάθουμε, είναι ποιοι βρίσκονται στο άεροπλάνο και γιατί ήρθαν εδώ... Τι άναποδιά κι' αυτή!

Ο Χίνς ξαναγύρισε στη σχεδία, για νά πάρη τη μπιλίτσα με το ούισκυ. Ξέπλυνε μ' αυτό την άμμο, που είχε μπη στο στόμα του.

— Άναποδιά; Για σένα, ίσως! πρόφερε.

— Τι θέλεις νά πής;

— Αυτό μονάχα: πώς σέ βαρέθηκε πιά! Τάκανε θάλασσα απ' την άρχη.

— Γιατί τ'ο λες αυτό;

— Ά, δεν καταλαβαίνεις τι γιατί; Λοιπόν, πρώτα-πρώτα, δεν έπρεπε πρτε νάρθουμε εδώ. Δεν έπρεπε νά λάβουμε μέρος στην άποστόλη. Βέβαια, είχε υποψίες ο Χάρρις, μ'α δε μπορούσε ν' άποδείξει τίποτα.

— Έσύ όμως θέλησες νά κάνης

Τα ματωμένα διαμάντια

Είναι ο τίτλος του νέου άστυνομικού μυθιστορήματος, που άρχίζει νά δημοσιεύη ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» από τ'ό έπόμενο τεύχος. Πρόκειται για ένα πραγματικό άριστούργημα, του περιφημου ΙΑΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ, «πατέρα» του τόσα γνωστού από τόν κινηματογράφο μυστικού πράκτορος Τζέιμς Μπόντ.

Ακολουθώντας τ'α ίζη μιά σείρας λαθρεμπορίας, που ξεκινούν από τ'α άδριατική θάλασσα της Νέας Τζορτζίας, ο πράκτορας 007 άνακαλύπτει, σ' ένα ξενοδοχείο του Λονδίνου... τόν νησάκι, νά τ'α μοναδική έμπληξη που θά δοκιμάση μέχρι τ'ο τέλος της περιπέτειάς του. Του μένει νά μάθη ακόμα πώς οι Άμερικανοί γάνγκστερς, που θά χρειαστή ν' αντιμετώπιση, είναι περισσότεροι εκείνοι από τούς διαβόητους κατασκόπους, με τούς οποίους είχε νά κάνει μέχρι τώρα.

τ'ον ξύπνιο. Ο σκοπός σου ήταν νά βρεθής δλομόνοχος με τ'α μίς Ράουν σ' ένα νησάκι, νά τ'α μαγέψης με τ'α γοητεία σου και νά τ'α γυνάικα σου...

— Άν τ'ο πετύχαινε, θά ζούσαμε τ'α υπόλοιπα χρόνια μας σ'α μαχαρομάδες.

— Μ'α δεν τ'α κατάφερες καλά... και τώρα είμαστε κι' οι δυο για κλάματα!

— Σκασιμός! γαύγισε ο Χάνσον. Μ'α ο γέρος ήπιε άλλη μιά γουλιό!

— Και συνέχισε:

— Θ'α σ'α π'α απ' την καλή, τώρα, που έκανα τ'α άρχη! Έσύ μ' έμπλεξες σ' αυτή τ'α βρωμοδουλειά. Έσύ πρέπτε τώρα νά με ξελασπώσεις. Δική σου ήταν ή ιδέα νά ξεκάνετο το Ράουν, έσύ κι' ο Τζάκ, και νά βουλιάξετε τ'α «Μάγισσα».

— Έσύ στραγγαλίσες εκείνη τ'α δύστυχη κοπέλλα, στο «Καίλου».

— Έσύ κανόνισες τ'ο Ράρα και τόν Κάβι.

— Έγώ δεν έκανα τίποτα, έζ'ον από κείνο τ'ο καταρμένο κόλπο, με τ'α κάσσα. Και δε μπορεί ν' άποδείξητ'α πώς δεν έπρεσε τυχαία.

— Άν μάς τσακώσουνε τώρα, νά ξέρης πώς θά π'ο λογάκι μου κι' έγώ!

Ο Χάνσον σηκώθηκε και κύτταξε τούς κοντινούς θάμνους.

— Βούλωσ' το, κτήνος! μούγκρισε.

— Άν βρίσκειται εκεί μέσα ο Κέλλυ ή καμιά απ' τ'α κοπέλλες, θ' άκούη όσα λέμε!

Ο Χίνς άνασήκωσε τούς ώμους του. — Ηπτε άλλη μιά γουλιό ούισκυ.

— «Ε, κι' ύστερα; Πρέπει νά τ'αχουμε καταλάβει από καιρό.

Ο Χάνσον τόν σημάδεψε με τ'ο ντουφέκι.

— Έγώ θ'α σέ κάνω νά σωπάσης! τόν βοήρησε.

— Έμπρός, λοιπόν, τί κάδεσαι; είπε σαρκαστικά ο γέρος. Μ'α δε θ'α τολμήσης. Γιατί θάμενες τότε μονάχος με τόν Κέλλυ. Και τόν φοβάσαι, τόν τρέμεις, μ' όλο, που έσύ κρατάς ντουφέκι, ενώ αυτός έχει μονάχα τ'α γροθιές του.

Ο Χάνσον χαμήλωσε τ'ο όπλο του.

— Είσαι μεθυμένος, είπε με περιφρόνηση.

— Ναι, είμαι μεθυμένος... Μ'α έσύ, που είσαι ξεμεθυμένος, μπορείς νά μου πής ποιος είναι μέσα σ' αυτό τ'ο άεροπλάνο; Σταμάτα, λοιπόν, τ'α φλυαρίες σου και π'α γαινε νά κάνης τ'α δουλειά σου...

Μονάχα, που τώρα θάχης νά σκοτώσης τ'α τρεις. Γιατί, όσο κι' αν σου γουστάρη ή μίς Ράουν, δε μπορείς πιά νά τ'α άφισης ζωντανή!

— Όσο κι' αν κύτταξε ο Κέλλυ, έβλεπε μονάχα τ'ο ένα ντουφέκι. Σίγουρα, ο Χάνσον κι' ο Χίνς δεν είχαν καταφέρει νά φερώνουνε και τ'ο δεύτερο — ή θά είχε μπη πολλή άμμος στο μηχανισμό του και τ'ο είχε άχρηστέψει.

Ο Κέλλυ άναρωτιόταν ποιοι νάσαν οι έπιβάτες του υδροπλάνου. Πάντως, τόν ίκανοποιούσε, που ή έμφάνισή του είχε τρομοκρατήσει τόν Χάνσον. Δίχως άλλο, δε θά τολμούσε πιά νά μεταχειριστή τ'ο

όπλο του, γιατί θ' άκούγονταν ή ντουφεκιά ως τ'α άλλη άκρη της λιμνοθάλασσας.

Τώρα ο Κέλλυ είχε μιά έλπίδα νά κανόνιση τ'α υπόθεσι σαν άντρας με άντρα. Σ' αυτό βασίστηκε, για νά πάρη μιά τολμηρή πρωτοβουλιά.

— Λάσπη ή δουλειά σου, Χάνσον! φώναξε, χωρίς νά βγ' απ' τ'α κρύπτη του.

— Άκούγοντας τ'α φωνή του, ο Χάνσον στράφηκε απότομα κι' άκούμπησε σ'όν ώμο του τ'ο ντουφέκι. Μ'α τ'ο κατέβασε άμέσως, όταν ο Χίνς τ'ο είπε σαρκαστικά:

— Έμπρός, λοιπόν, ρίξε! Τί κάδεσαι; Βγάλτον από κ'έ μέσα, που είναι τρυπημένος... Μπορεί νάμει κουφοί, οι άλλοι στο άεροπλάνο!

— Ποιος είναι στο άεροπλάνο; φώναξε ο Χάνσον σ'όν Κέλλυ.

— Ιδέα δεν έχω, άπάντησε εκείνος, με ειλικρίνεια. Άν όμως σκοπεύης νά με σκοτώσης, πρέπει και τ'α δυο κοπέλλες, πρέπει να ξεπερδέψης, όση ώρα οι άλλοι θά επιθεωρούν τ'ο κόττερο. Γιατί, όταν ίδουνε πώς δε βρίσκεται κανείς πάνω σ' αυτό, θάρθουν εδώ.

Ο Χάνσον ξανασήκωσε τ'ο ντουφέκι του. Για μιά στιγμή, ο Κέλλυ πίστεψε πώς είχε λογαριάσει άσχημα τ'α πράγματα. Όταν ένας άνθρωπος βρεθ'α σε άδιέξοδο, είναι δύσκολο νά προβλέψη κανείς τ'α αντιδράσεις του...

Μ'α ο Χάνσον μετάνιωσε πάλι, χαμήλωσε τ'ο όπλο του και πλησίασε σ'ούς θάμνους. Δυσκολευόταν νά δ'α καθαρά, γιατί είχε τόν ήλιο σ'α μάτια του.

— Που είσαι; ρώτησε.

— Έδώ, είπε ο Κέλλυ ειρωνικά.

Ο Χάνσον πλησίασε π'ο πολύ. Ο Κέλλυ θά μπορούσε νά τόν άγγίξη, άπλώνοντας τ'ο χέρι του. Έτοιμάστηκε νά πηδήσει. Έσφιξε τ'ο λαστ'α στη φούχτα του, τόσο δυνατά, που άστρίψαν οι κόμποι τ'ων δακτύλων του...

— Πάλι μου κάνεις τόν ξύπνιο! μούγκρισε ο Χάνσον.

Προχώρησε ακόμα ένα βήμα. Και σταμάτησε, για νά ρίξη μιά γρήγορη ματιά πίσω του, γιατί ο Χίνς είχε βάλει ξαφνικά τ'α φωνές.

— Τελειώνει τ'ο πανηγύρι! ούρλιαξε ο γέρος. Μπορείς πιά νά πυροβολήσης ελεύθερα... Μ'α πρέπει πρώτα νά σκοτώσης τ'α μικρή! — Όπως και νάμει τ'α πράγματα, θάχουμε ιστορίες σ'ε λίγο.

Ο Κέλλυ κύτταξε πρτε τ'α τ'ο

δια διεύθυνσι με τ'ο Χάνσον και τ'ο Χίνς. Και είδε τ'α Σύλβια, σ'α βεράντα της καλύδας, με μιά άναμμένη έφημερίδα σ'ο χέρι, νά προσπαθ'α νά βάλη φωτιά στην ύγρη σκεπή.

Βλέποντας πώς δεν άναβε, πέταξε τ'ο χαρτί σ'ο έσωτερικό τ'ης καλύδας. Έπειτα από λίγες στιγμές, ξεπετάχτηκαν φλόγες κι' άνέθηκε άνάμεσα σ'α δέντρα μιά στήλη μαύρου καπνού.

Ο Χάνσον έχασε πιά τελείως τ'ο μυαλό του. Με μιά λάσπη τρέλας σ'α μάτια, άκούμπησε σ'όν ώμο τ'ο ντουφέκι του.

Μ'α, τ'α ίδια στιγμή, ο Κέλλυ πετάχτηκε άπάνω, κι' έτσι ή σφαίρα δεν τόν πέτυχε.

Ο Χάνσον ξαναπυροβόλησε. Κι' ο Κέλλυ ένώσε σ'όν ώμο του ένα χτύπημα τόσο δυνατό, ώστε άφνε σ'α πέση απ' τ'ο χέρι του τ'ο λαστ'α.

Τ'α άλλη στιγμή, άρχισε νά τ'αλίζει σώμα με σώμα με τ'ο Χάνσον. Κυλιήθηκαν χάμω, άναίεσα σ'ούς θάμνους. Ο Χάνσον προσπαθούσε νά χτυπήση τόν αντίπαλό του με τόν υποκόπανο τ'ου ντουφεκιού. Μ'α ο Κέλλυ κατάφερε τελικά νά τ'ο πάρη τ'ο όπλο και νά τ'ο πετάξη μακριά.

Ο Χάνσον ζήτησε τότε βοήθεια απ' τ'ο Χίνς.

— Μ'α κάδεσαι και μ'α κυττάξεις έτσι, τ'ο φώναξε. Έλα νά με βοηθήσης νά ξεκάνουμε αυτό τ'ο κτήνος!

Ο Χίνς σηκώθηκε, τρεκλίζοντας. Μ'α ξανακάθισε άμέσως σ'α άκρη τ'ης σχεδίας, γιατί είχε άκούσει ένα βουητό μ'οτέρ, σ'α άλλη άκρη τ'ης λιμνοθάλασσας. Τ'ο υδροπλάνο είχε ξεκινήσει πάλι και πετούσε πρτε τ'ο νησί. Οι έπιβάτες του είχαν είδοποιηθ'α προφανώς απ' τ'α ντουφεκιά και τόν καπνό.

— Μ'α βασίζεσαι σ'ε μένα, γκρίνιασε ο γέρος. Κατάλαβα πώς χάθηκε τ'ο παιχνίδι κι' άλλαζω φύλλο!

Ο Χάνσον ξέφυγε απ' τ'α χέρια τ'ου Κέλλυ κι' έτρεξε τ'ο νοτιόπ'α. Μ'α ο Κέλλυ τόν κυνήγησε, τόν έφτασε και τ'ούδαλε τρικλοποδία, μερικά μέτρα μακριά απ' τ'α βεράντα, όπου βρίσκ'ονταν ακόμα ή Σύλβια.

Πέτοντας, ο Χάνσον χτύπησε τ'ο κεφάλι του σ'ε μιά μητέρα πέτρα, κι' έμεινε ξαπλωμένος χάμω μπρούμυτα, ακίνητος, λιπόθυμος.

Ο Κέλλυ ένώσε σ'όν παραλυτό όλο τ'ο άριστερό μέρος τ'ου κορμιού του. Δυσκολευόταν νά σταθ'α σ'α πόδια του, τρέκλιζε σ'α μεθυμένος.

— Τραυματισθήκατε, Μάτ; τόν ρώτησε ή Σύλβια, με αγωνία.

— Έτρεξε κοντά του και προσπαθ'α νά τόν συγκρατήση.

— Δεν ξέρω...

— Σ'ας χτύπησε;

— Ναι.

Η Τζάνις βγήκε πίσω απ' τ'α καλύδα, που καίγονταν. Τ'α μάτια της λαμπάνε.

— Αυτό είναι σωστό θάμα! φώναξε. Μ'α ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι και τί γυρεύουν εδώ;

— Άφου σηκώθηκε με πολύ κόπο, ο Κέλλυ δυσκολευότανε τώρα νά σταθ'α σ'α πόδια του. Τ'ο τραύμα τ'ου ώμου του έκαινε σ'α φωτιά. Γαντζώθηκε με τ'ο γέρο τ'ου χέρι απ' τ'α Σύλβια κι' άκούμπησε πάνω τ'ης μ' όλο τ'ο βάρος.

Τ'ο υδροπλάνο σταμάτησε κοντά σ'ο χαλασμένο μ'αλο. Η πόρτα τ'ης καμπίνας τ'ου άνοιξε. Κι' ο Κέλλυ είδε, σ'α μέσα σ'ε ούιχλη, νά βγαίνουν απ' αυτό ο Χάρρις, ο Μούνσον κι' ο Έστερμπρουκ, μαζί με δυο άστυφύλκες τ'ου Παγκο-Πάγκο.

Τσαλαβούτησαν όλοι σ'ο ρηχό νερό, για νά βγούνε σ'α στεριά.

— Δε μπορώ νά τ'ο πιστέψω!... μούμυρσισε ο Κέλλυ.

— Έστερα... κα γονάτ'α του λυγ...

σανε και, παρ' όλες τ'α προσπάθειες τ'ης Σύλβιας νά τόν συγκρατήση, σωριάστηκε χάμω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ο Κέλλυ πονούσε πάντα σ'όν ώμο, ένώθε όμως τόν έαυτό του φρέσκο και ξεκούραστο. Ξαπλωμένος άνάσκελα, με τ'α μάτια κλειστά, προσπαθούσε νά μαντέψη π'ο βρισκότανε.

Έπειτα ένώσε τ'α χαρακτηριστική μυρωδιά τ'ου κοκκοκάουσου, άνακατεμένη μ' ένα έλαφρότερο άρωμα. Και είπε με τ'ο νου τ'ου πώς θάταν πλαγιασμένος μέσα σ'α καμπίνα τ'ου κόττερου.

Τώρα, που είχε κα'ή ή καλύδια, τ'ο πλοίο ήταν τ'ο μοναδικό καταφύγιο, σ'ο νησί.

Ο Κέλλυ άνοιξε τ'α μάτια του. Τ'ο είχαν δέσει μ' έπιμέλεια τ'ο τραύμα και τόν είχαν ξαπλώσει σ'ε μιά κουκέτα. Η Σύλβια, καθισμένη κοντά του, άκούμπησε τ'ο χέρι τ'ης σ'ο μέτωπό του.

Κύτταξε γύρω του, χωρίς νά κουνήση τ'ο κεφάλι του. Ήταν όλα πραγματικά... Είχε δ'α αληθινά έκείνους τούς ανθρώπους νά βγαίνουν απ' τ'ο υδροπλάνο, πρ'α λιποθυμ'α. Βρίσκ'ονταν τώρα εκεί, σ'α καμπίνα.

Ο Χάρρις, άφ'α πάντα ντυμένος, καθότανε σ'ο τραπέζι και μιλούσε σ'οδρά με τούς άστυνομικούς Έστερμπρουκ και Μούνσον και με τ'α Τζάνις. Ο Χάνσον κι' οι ίθαγενείς άστυφύλκες δεν ήσαν εκεί.

— Άλλ' ο Ντίγκμπυ Χίνς καθότανε σ'α άλλη άκρη τ'ου τραπέζιου, με τ'ο άδύνατο πρσωπό τ'ου σκαμμένο απ' τ'α κουράσι και μουσκεμένο σ'όν ιδρώτα.

Ο Κέλλυ κύτταξε τ'α Σύλβια. Δεν είχε αντίληψη ακόμα ή κοπέλλα πώς είχε συνέλθει απ' τ'α λιποθυμία του. Έξακολουθούσε ν' άκούμπη τ'ο χέρι τ'ης σ'ο μέτωπό του, με μιά έκφρασι ιδιοκτησίας. Και τόν χείδευε έλαφρά, άκούγοντας τούς άντρες, που συζητούσαν.

Ο Κέλλυ συγκέντρωσε τ'α προσοχή του σ'όν Έστερμπρουκ. Ο άστυνομός τ'ου Λος Άντζελες έξηγούσε τώρα:

— Άφου βρήκαμε μιά φορά τ'ο νημά, ήταν πιά απλό, με μιά άναπαράστασι τ'ης χρησιμοποίησε τ'ο χρόνο τ'ου καθενός, νά συμπεράνουμε πώς ο Χάνσον εί-πε στραγγαλίστηκε τ'α μίς Άμπλερ με τ'α γραβάτα τ'ου Κέλλυ κι' εί-χε βάλει τ'ο σώμα τ'ης μέσα σ'α μπανιέρα. Έτσι, πετύχαινε δυο πράγματα μαζί: Πρώτα, άπαλλάχθηκε απ' τ'α μίς Άμπλερ, που τόν είχε ίδη σ'α «τουαλέτα» τ'ης προκυμίας, μετά τ'α δολοφονία τ'ου Πέρκινς και π'ο μπορούσε νά τόν άναγνωρίση. Κι' ύστερα, σ'ο τόν άναγνωρίσει σ'όν Κέλλυ, έλπιζε πώς θά τόν συλλαμβάνουμε και πώς ή άποστολή θάμενε έτσι δίχως όψη.

Κύτταξε σ'α μάτια τ'ο Χίνς και πρόσθεσε:

— Μήπως κάνω λάθος;

Ο γέρος σκούπισε τ'ο πρόσωπό του, αλλά δε μίλησε. Ο Έστερμπρουκ άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Δε χρειάζεται ν' άπαντήσης, είπε. Έχετε κάνει αρκετά εγκλήματ'α, έσύ κι' ο Χάνσον, ώστε νά καταδικασθήτε όποσδήποτε σ'ε θάνατο.

Ο Χίνς ξαναβρήκε άμέσως τ'α φωνή του.

— Ο Χάνσον τάκανε όλα! φώναξε. Έγώ δε σκότωσα κανένα. Τ'ορκίζομαι!

— Και τ'ο συνάδελο μου... επενέβη ή Τζάνις. Μήπως τ'ο ξεχάσατε; Όμολογήσατε πώς θέλατε νά ξεκάνετε τόν Κέλλυ, όταν άφισατε νά πέση ή κάσσα πάνω σ'ο Τζέρε.

Ο Χίνς σκούπισε τόν ιδρώτα τ'ης άγωνίας του.

— Τ'ο στοιχεί, που μάς έλει-

Αποκρύπτει
τα ωραιότερα
μυστικά
του κόσμου.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ

"ΣΑΜΠΡΙΝΑ."

Η "ΣΑΜΠΡΙΝΑ," πάντα ΠΡΩΤΗ σ'ε ποιότητα και ΠΡΩΤΗ σ'α κατανάλωση σ'ας δίνει τ'α ευκαιρία νά δοκιμάσετε ένα ΝΕΟ ΠΡΟΪΟΝ τ'ην ΣΚΙΑ "ΣΑΜΠΡΙΝΑ," που κατέκτησε άμέσως όσες τ'α δοκίμασαν, διότι σκιάζει άπαλά και διακριτικά τ'α μάτια.

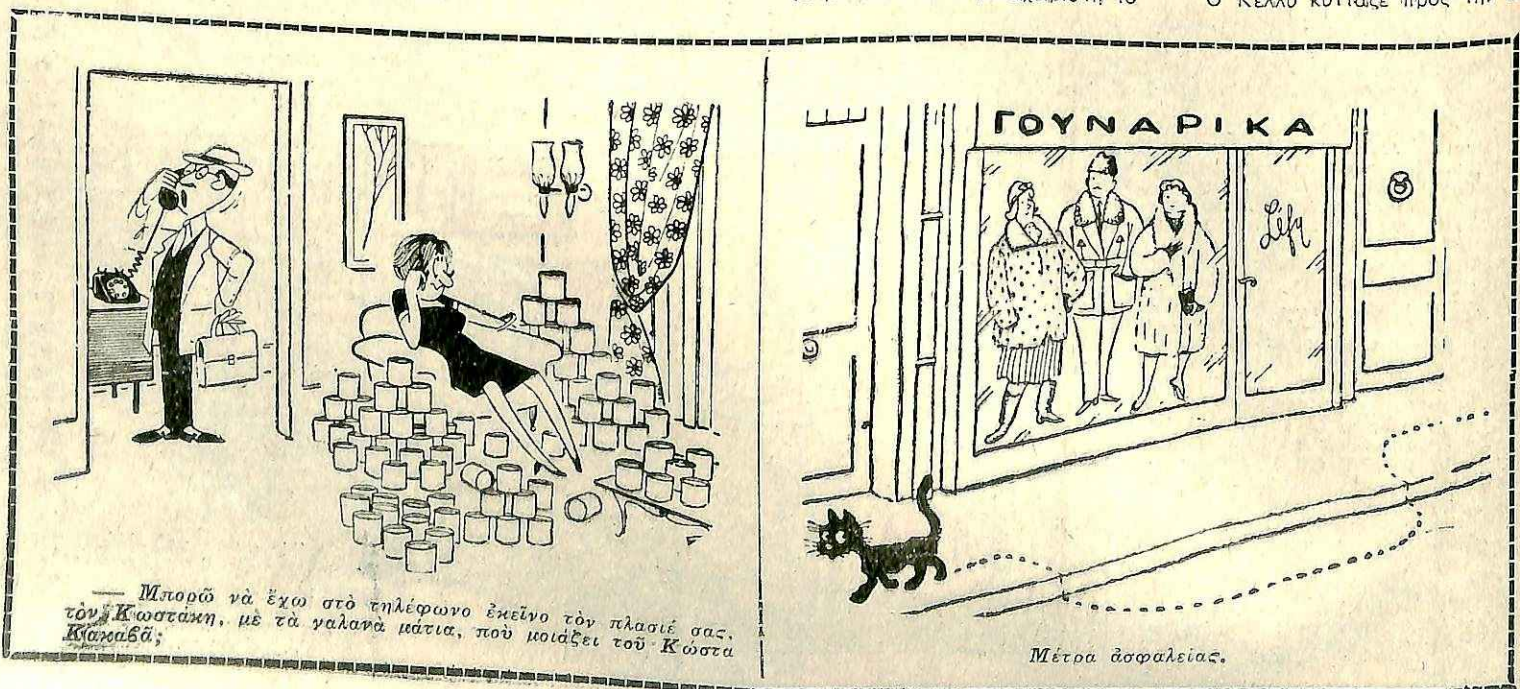
Τώρα, σ'ας προσφέρουμε με κάθε

ΣΠΙΡΑΛ ΜΑΣΚΑΡΑ "ΣΑΜΠΡΙΝΑ,"

μιά ΣΚΙΑ για τ'α μάτια σας, αξίας 10 δρχ.

έντελώς ΔΩΡΕΑΝ

Sabrina

Μπορώ νά έχω σ'ο τηλέφωνο έκείνο τόν πλαστί σας, τόν Κώστα, με τ'α γαλάνα μάτια, που μοιάζει τ'ου Κώστα Καραβιά;

Μέτρα ασφαλείας.

Διά χρονίων ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ BONOMINT

ΚΑΘΑΡΤΙΚΗ ΜΑΣΤΙΧΑ

Κάθε δυο ταίκες είναι
συσκευασμένες κατά πρό-
πον ύγιεινόν σε διαφανή
χάρτιν σελοουλόζης.

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΙΟΝ
WESTMINSTER LABORATORIES LTD
LONDON N.W.1

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ G. PANTOS

(*ΕΞ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥ-
ΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΣΤΗΣ. Ήταν
το 1931, Μαντάνει και καθοδηγεί
επὶ αίσθηματικῶν προδηλώσεων (αμφι-
βολίας κλπ.) Καὶ βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑ-
ΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ
ΣΑΣ εἰς ἑτέρα ὅτιμα. Δέχεται 2-
8 μ.μ. καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς
καὶ 9-12 π.μ. μόνον Τρίτην - Πέμ-
πτην - Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ
17, Ἀμφιθέα. Λεωφορεῖον Νέας
Σμύρνης - Πανωνίου, Στάσις τέρ-
μα Πανωνίου, Τηλ. 969.360. Δι'
ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑΣ γράφεται: G.
PANTOS, Τ.Θ. 1109. Ὁμόνοια,
Ἀθήναι, Ἀποστείλατε διὰ ταχυδρο-
μικὰ τέλη γραμματόσημον 5 δραχ.,
διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸν ἐρωτηματο-
λόγιον.

KIMON M. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 27ης Ὀκτωβρίου 54 9-12 π.μ., Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. -
Δι' Αἰνῶν, Ψυχολογικῆς Ἑταιρείας, Σὰς ἀπαντᾷ εἰς οἰκονομικὰ θέματα σὰς ἐνδιαφέρει. Αἰσθητικὰ, γάμου, θανάτου, ἐξοφάνσεις, προδύνει, ἀπώ-
λειας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποβολὰς ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὕπνῳ, Γράφοντας ἀπο-
ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμὴν ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ος ὁρόφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὁραὶ 9-1 καὶ 5-8 μ.μ., Ἀθήναι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΚΑ ΔΑΦΝΗ

Διπλώμα καὶ Βραβεῖον Τηλεπαθείας Μακρὰς Ἀποστάσεως τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς τῆς ἐπίδοσιν εἰς πειράματα διε-
σχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Τανόγρου μετὰ τῶν ἐνόντων Πανεπιστημίων Παρισιῶν, Βιέννης, Τυβίγγης, Λονδίνου καὶ Νέας Ὑόρκης. Δέχεται 9-1 π.μ. καὶ 3-6 μ.μ., ὁδὸς Κυψέλης 41, πρώτη στάσις Κυψέλης. Τηλ. 812.278.

ΚΙΡΣΟΙ-ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τὰχιστα ριζικῶς ἀνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς φ. ΒΑΛ-
ΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11-2 καὶ 5-8. Ἐκτός Παρα-
σκευῆς καὶ Σαββάτου, Πρώτη ἐπί-
σκεψις δωρεάν.

πε σὴν ἀρχή, συνέχισε ὁ Ἑστερ-
μπρουκ, ἦταν πὼς δὲν ξέραμε τίς
σχέσεις ἀνάμεσα στὰ τρία πρό-
σωπα τῆς ἱστορίας. Ἀρχίσαμε νὰ
βλέπουμε πὼς, ὅταν μάδαμε πὼς
ὁ Τζῶν Πέρκινς δὲν ἦταν ἄλλος
ἢ ὁ Τζῶν Μπέλλου, τὸν κα-
πετάνιο τῆς «Μάγισσας», πού τὸν
νομίζαμε γιὰ πνιγμένο.

— Καὶρὸς ἦταν! παρατήρη-
σε ὁ Μούνσον. Ἐμεῖς βρισκαμε
πάντα ὑποπτες τίς συνθήκες τοῦ
ναυαγίου τῆς «Μάγισσας», ξέρο-
ντας τὴν κακὴ φήμην τοῦ Μπέλ-
λαμου.

— Ὁἰπρεπε ἡ ἀστυνομία τοῦ
Λὸς Ἀντζέλес νὰ δεῖξῃ τὸ νε-
κρὸ σ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τοῦ
«Καίλου», εἶπε ἡσυχὰ ἡ Σὺλ-
βια.

— Ἐπρεπε, ἀλλὰ δὲν ἔγινε,
ἀπάντησε ὁ Χάρρις, ἀνάδοντας
ἐνὰ ποῦρο.

— Ὁ Ἑστερμπρουκ ἀνασῆκωσε
τοὺς ὤμους του.

— Αὐτὸ σκόπευα νὰ κάνω, βε-
βαίωσε. Ἀλλ' ὁ καπετάνιος τοῦ
ὑπερωκεανίου δὲν συμφώνησε. Δὲν
ἐνοῦσε νὰ καθυστερήσῃ περισ-
σότερο τὸ δρομολόγιό του.

— Χαρὰ στὸ θρόνος του! πα-
ρατήρησε ὁ Χάρρις. Γιὰ τὸν Μπέλ-
λαμου μιλᾷς... Εἶχε περάσει γιὰ
νεκρὸς καὶ ροῦσε ἡσυχὰ-ἡσυχὰ
στὸ Λὸς Ἀντζέλес, ἡμπερὶ τὴν μύ-
τη σὰς... Ἡ φιλενάδα του, ἐκεῖνη
ἡ σερβιτόρα, ἦξερε ποῖος ἦταν;
— Ὁ Ἑστερμπρουκ κούνησε τὸ
κεφάλι του.

— Ὁχι. Καθὼς μάς εἶπε ἡ
Γκέρτι Μέγιερ, δὲν ἦξερε τίποτα
γιὰ τὸ παρελθόν του. Γι' αὐτὴν,
δὲν ἦταν παρὰ ἕνας πελάτης, πού
εἶχε μὴν μιὰ μέρα στὸν ρεστο-
ράν... Πιστεύω πὼς τὸν εἶχε ἀγα-
πήσει. Ἐκεῖνος ὅμως αὐτοῦσε μα-
ζὶ τῆς μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ εἶχε
βοηθῇ τὴν ἀνέστη του καὶ μιὰ σι-
γοῦρη κρυφώνα.

— Ὁστόσο, μάς ἔδωσε αὐτὴ ἡ
γυναίκα μιὰ πληροφορία, πού μάς
βοήθησε νὰ μαντεύουμε γιὰ ποῖο
λόγο εἶχε πάει ὁ φίλος τῆς σὴν
προκυμαία 152...

— Ἀπλάδι; ρώτησε ὁ Μούν-
σον.

— Τὸ εἶχε καμὸ, ἡ Γκέρτι. Ὁ
ἀποκτίστη μιὰ φέμα, μ' ἕνα ἐξο-
κικό σπιτάκι. Εἶχε καταλάβει πὼς
ὁ φίλος τῆς ἦταν καταζητούμενος
ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Καί, τὴ μέ-
ρα ἀκριβῶς τῆς δολοφονίας του,
τὸν εἶχε ἀπειλήσει, πρὶν φύγῃ γιὰ
τὴ δουλειά τῆς, πὼς θὰ τὸν κα-
τηγγελλε, ἂν δὲν τῆς ὑποσχετοῖτο
νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα κτηματάκι,
γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ καὶ οἱ
δύο τους. Λοιπὸν, ὁ Μπέλλου
πῆγε σίγουρα στὸ λιμάνι γιὰ νὰ
ἐκβιάσῃ τὸ Χάνσον καὶ νὰ τοῦ
πάρῃ λεφτὰ.

— Λογικὴ ἡ σκέψις σὰς, συμ-
φώνησε ὁ Χάρρις. Ὑπάρχουν ὅ-
μως ὠριμένες λεπτομέρειες τῆς
ἱστορίας, πού μὴν ἀκόμα σκο-
τείνες.

— Θέλετε νὰ σὰς διηγηθῶ ἐγὼ
τὴ συνέχεια, πρότεινε ὁ Κέλλυ.
Ἡ Σὺλβια τοῦ χαϊδεψε τὸ μά-
γουλο μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν δαχτύλων
τῆς.

— Μπα, ἔμπησε τὸ μωρὸ μας!
εἶπε χαϊδευτικά.

— Ὁ Κέλλυ ἀκούμπησε τὸ χέρι
τοῦ στὸ δικό της.

— Καλημέρα, τῆς εἶπε.

— Πὼς αἰσθάνεσθε, Μάτι; τὸν
ρώτησε μὲ ἀνησυχία.

— Ὁχι, πολὺ καλὰ ἀπάντησε
μὲ εὐλικρίνεια ὁ Κέλλυ.

— Πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονή
μὰ-δὺς μέρες, πού εὐχάρησε
τὸν ὅμοιο. Ἡ σφαῖρα εἶχε τρυπή-
σει τὸν ὅμοιο σὰς. Ἀπολύμανα τὸ
τραῦμα καὶ τὸ πουντράρισμα μὲ
σοῦλφοναμί. Μὰ θὰ σὰς πινάβῃ
μερικὲς μέρες...

— Ὁ Ἑστερμπρουκ χαίρεται τὸν
Κέλλυ μὲ μιὰ φιλικὴ χειρονομία
κι' ὁ Χάρρις τοῦ χαμογέλασε.

— Εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος,
πού δὲν εἶναι σοβαρὸ τὸ τραῦ-
μα σὰς, τοῦ εἶπε ὁ τελευταῖος. Εὐ-

τυχῶς, πού φτάσαμε πάνω σὴν
ὥρα... Δὲ μπορούσα νὰ εὐχαριστῶ
πὼς θὰ διατρέχαμε τόσους κινδύ-
νους.

— Σὰς πιστεύω, ἀπάντησε ὁ
Κέλλυ. Μὰ τί ἔγινε ὁ Χάνσον;

— Ἡ Τζάνις ἀνασῆκωσε τοὺς ὤ-
μους τῆς.

— Εἶν' ἀκόμα λιπόθυμος. Χτύ-
πησε τὸ κεφάλι τὸν ἀσχημα σὲ μιὰ
πέτρα, ὅταν τὸν πετάξατε χάμω.

— Ναι, τὸ κατάλαβα.

— Γιὰ τὸν Κέλλυ, εἶχε τελειώσει
πιὰ ἡ περιπέτεια... Θάθελε νὰ φύ-
γουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι,
γιὰ νὰ μείνῃ ἐπιτέλους μόνος μὲ
τὴ Σὺλβια. Εἶχαν νὰ πουνε ἕνα
σωρὸ πράγματα... Ἰδίως, εἶχε νὰ
τῆς κάμῃ δυὸ ἐρωτήσεις.

— Εἰπεῖναι σ' ἀνακαθίστη. Ἡ
Σὺλβια συμβουλευθῆκε μὲ τὸ
βλέμμα τὸ Μούνσον.

— Εἰπεῖναι; τὸν ρώτησε.

— Γιατί ὄχι;

— Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Σὺλβιας, ὁ
Κέλλυ κάθισε σὴν κουκέτα καὶ
κτύπησε τοὺς ὄλους.

— Παραποῖ εὐχαρίστησε τὴν
εἰσαγγεῖ ὅλοι σὰς πραγματικὸ ἀν-
θρώπου, μὲ σάκκα καὶ δατὰ, εἶπε.
Ὅταν σὰς εἶδα νὰ βγαίνετε ἀπὸ
τὸ ὑδροπλάνο, μοῦ φανήκατε ὡ-
σπασίς, πλάσματα τῆς φαντασίας
μου!

— Ὁ Μούνσον ἔσκασε στὰ γέλια.

— Λυπούμαι, πού σὰς ἀπογοη-
τεύσαμε... Βλέπετε, μόλις ἡ ἀστυ-
νομία τοῦ Λὸς Ἀντζέλес ἀνακά-
λυψε πὼς ὁ Τζῶν Πέρκινς ἦταν ὁ
Τζῶν Μπέλλου, κατάλαβε πὼς ὁ
πῆρε κατὰ πολὺ ὑποπτο, σ' αὐτὴ
τὴν ὑπόθεσι καὶ πὼς κινδυνεύατε,
ἐμεῖς, ἡ μὲς Ράουν καὶ ἡ μὲς Χάρτ.

— Εἰπικρινόντες τότε μὲ τὸν κ. Χάρ-
ρις κι' αὐτὸς τῆς ἀμέσως τὸ ἀε-
ροπλάνο, μαζί μὲ τὸν ἀστυνόμο
Ἑστερμπρουκ, γιὰ τὸ Πάγκο,
ὅπου τοὺς περιμένα μ' ἕνα
ὑδροπλάνο.

— Ὁ Χίνς σκούπισε τὸ πρόσωπό
του μὲ τὸ μαγιό του.

— Τοὺς τὸ εἶχα πῆ ὠστόσο!

— Εἶχα πῆ στὸν Σβὸν καὶ στὸν Τζῶν
πὼς θὰ τὴν παθαινοῦμε στὸ τέλος...
πὼς θὰ μὰς πιάνανε!

— Γιὰ ποῖο ζήτημα θὰ σὰς
πιάνανε; ρώτησε ὁ Χάρρις.

— Γιὰ τὸ φόνου τοῦ Ράουν καὶ
τοῦ ναυαγίου τῆς «Μάγισσας», ἔ-
ληγχε ὁ Κέλλυ.

— Πὼς τὸ ξέρετε;

— Τοὺς ἀκούσα, πού κουβεν-
τάζανε γι' αὐτὸ οἱ δύο τους, σὴν
ἀερογιολὰ.

— Εἶναι φανερὸ πὼς σκοπὸς
τοὺς ἦταν ἡ ληστεία, εἶπε ὁ Χάρ-
ρις. Ὁ Ράουν εἶχε τελειώσει κά-
ποια δουλειά, στὸ Σίδνεϋ, καὶ εἶ-
χε πάρει 250 χιλιάδες δολλάρια.
Τὰ εἶχε μέρα στὸ χρηματοκιβώ-
τιο τοῦ γιᾶ.

— Εἰπὸν καὶ πρόσθεσε:

— Ὑστερα, ἦταν κι' ἐκεῖνη ἡ
ἱστορία τοῦ...

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἐλευ-
θερά, τοῦ σύστησε ἡ Σὺλβια. Ὁ
Χάνσον κι' ὁ πατέρας εἶχαν πα-
ρεξηγῆσαι κι' οἱ δύο ἕνα μικρὸ
φλέρτ μου, χωρὶς συνέπειες, ἀπὸ
αὐτὰ, πού δημιουργοῦνται συχνὰ
στὶς κρουαζιέρες. Ὁ πατέρας πι-
στευε πὼς εἶχα γίνῃ φιλενάδα τοῦ
Χάνσον. Ὅσο γιὰ τὸ Χάνσον, ὄχι
μόναξ ἤθελε νὰ με παντρευτῇ,
ἀλλὰ καὶ ἰσχυρίζονταν, ὅτι, δίχως
αὐτὸν, ἀντὶ νὰ κληρονομήσῃ μιὰ
ἐνὸς ἐνὸς ἐνὸς, θὰ κατανοῦσα
πωλητρία σὲ λαϊκὸ κατάστημα.

— Ἀπ' αὐτὸ συμπεράνα πὼς ὁ πα-
τέρας εἶχε κάνει καινούργια δια-
θήκη καὶ πὼς ὁ Χάνσον τὴν εἶχε
καταστρέψει ἡ τὴν εἶχε ἐγκαταλεί-
πει μέσα στὸ βουλιγαμένο γιᾶ.

— Ἀνακινώσατε σὲ κανένα
αὐτὰ τὰ συμπεράσματά σας, μὲς
Ράουν; ρώτησε ὁ Ἑστερμπρουκ.

— Ναι, στὸν κ. Χάρρις. Ἀμέ-
σως μάλιστα.

— Μολοντὶ ξέρατε πὼς μπο-
ρούσατε νὰ ἀποκληρωθῆτε;

— Ναι.

— Σὰς συγχαίρω γιὰ τὸ θάρ-
ρος σας!

— Ὁ Ἑστερμπρουκ κύτταξε τὴν
κοπέλλα μ' ἕνα καινούργιο σε-
σμό.

— Πραγματικά, ἀξίζει συχα-
ρητήρια, συμφώνησε ὁ Χάρρις.

— Ἐγὼ ὅμως, ὡς διαχειριστὴς τῆς
περιουσίας, ἔπρεπε νὰ λάβω ὑπὸ
ὄψιν μου αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ
ἐνεργήσω ἀνάλογα. Ἐτοί ἀρχισε
ὅλη ἡ ἱστορία.

— Τὸ ζήτημα ἦταν λεπτὸ. Ἐπρε-
πε νὰ οργανώσουμε τὴν ἀποστο-
λὴ. Παρ' ὅλες τίς ὑπόνοιες, πού
βάραιναν τὸ Χάνσον καὶ τὸ Χίνς,
ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσουμε τίς
γνώσεις τους, ἐφόσον, κατὰ τὴν
μαρτυρία τους, ἦταν οἱ μόνοι ἐ-
πιζώντες ἀπὸ τὸ ναυάγιο κι' ἐπο-
μένως οἱ μόνοι, πού ξέρανε σὲ
ποῖο μέρος εἶχε βουλιάξει τὸ
γιᾶ. Φυσικὰ ὅμως, καμιά σιγι-
μὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ Χάνσον
γιὰ δολοφόνου τοῦ Ράουν καὶ δὲ
θὰ τὸν πιστεύαμε ποτὲ ἱκανὸ γιὰ
ἐνὰ τέτοιο ἐγκλημα.

— Ὁ Ἑστερμπρουκ κύτταξε τὸ
Χίνς.

— Διηγηθῆτε μας τώρα ὅλη
τὴν ἱστορία, τοῦ εἶπε.

— Ἐκεῖνος ἐπιχείρησε νὰ παζα-
ρεύη:

— Τί θὰ μοῦ δώσετε;

— Δὲ μπορῶ νὰ σὰς ὑποσχε-
θῶ τίποτα.

— Θὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅμως τὴν
καλὴ μου θέλησι;

— Αὐτό, ναι.

— Ὁ Χίνς σκούπισε πάλι τὸν ἰ-
δρώτα, πού κυλούσε στὸ πρόσω-
πό του.

— Κάτι εἶναι κι' αὐτό... εἶπε.

— Ὅταν θὰ παρουσιασθῶ στὸ δικα-
στήριο, θὰ εἶμαι ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ
καλὴ κουβέντα.

— Ὁ Κέλλυ ἀγκάλιασε τὴ Σὺλ-
βια μὲ τὸ γερὸ χέρι του. Τὸ λεπ-
τὸ κομρὶ τῆς ἦταν ἔσσο καὶ
λαστικίνιο. Ὁ Κέλλυ εἶπε μὲ τὸ
νοῦ του πὼς δὲ θάβαντε ὅλη του
ἡ ζωὴ γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ τὴν
εὐγνωσύνην του γιὰ ὅ,τι εἶχε κά-
νει, γι' αὐτόν...

— Ὁ Χίνς συνέχισε, μὲ μονότονη
φωνή:

— Ὅλα ἄρχισαν μιὰ νύχτα,
τότε, πού εἶχαμε ἀράξει στὰ νη-
σιά Φιτζί. Ὅπως σὰς εἶπε ἡ μὲς
Ράουν, αὐτὴ κι' ὁ Σβὸν φαίνον-
ταν σὰν ἐρωτευμένοι. Κι' ὁ πα-
τέρας τῆς τσακώθηκε μὲ τὸ Σβὸν.

— Στὸ Σίδνεϋ, ὁ Ράουν εἶχε βᾶ-
λει τὴν κόρη του στὸ ἀεροπλάνο,
πού θὰ τὴν πῆγαμε πίσω στὸ
Λὸς Ἀντζέλес. Ἀπὸ τότε, εἶχε
μαλᾶσει πολλὰς φορὲς μὲ τὸ Σβὸν
γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Νομίζα ὅμως
πὼς εἶχαν ταχτοποιηθῇ πιά ὅλα.
Μὰ, ξαφνικὰ, ξαναπιάσαν οἱ δύο
τοὺς τὸν καυγά, καὶ μάλιστα σὲ
μιὰ ὥρα, πού χρειαζόταν ὅλη ἡ
ψυχραιμία μας, γιὰτὶ εἶχαμε βρῇ
μεγάλὴ φοροτομία.

— Ὁ Ράουν κατηγόρησε τὸ Σβὸν
πὼς εἶχε βάλει στὸ μάτι τὴν πε-
ριουσία τῆς κοπέλλας καὶ δήλωσε
πὼς θάκανε ἄλλη διαθήκη καὶ θὰ
τὴν ἐκμεταλλεύθῃ ἕνα κἀφαριμα σὰν ἐ-
κείνον.

— Καὶ τὴν ἔκανε, αὐτὴ τὴ δια-
θήκη; ρώτησε ὁ Χάρρις.

— Ὁ Χίνς ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους
του.

— Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο, πού ξέ-
ρω μονάχα, εἶναι πὼς ὁ Σβὸν πέ-
ταξε χάμω μὲ μιὰ γραθὶα τὸ Ρά-
ουν καὶ πὼς ἐκεῖνος τοῦ ἔταξε νὰ
τὸν παραδοθῇ σὴν ἀστυνομία,
στὸ πρῶτο λιμάνι, πού θὰ πιάναμε.
Ἀπ' τὴ στιγμή ἐκεῖνη, ὁ Σβὸν δὲ
μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἦξερε
πὼς, ἀν θὰ ἔκανε μῆνυση ὁ Ρά-
ουν, δὲ θὰ ἐξανοδοῦσε πιά ποτὲ
δουλειά ὡς δευτέρου καπετάνιος,
καὶ πολὺ λιγότερο δὲ θὰ μποροῦ-
σε νὰ προβιβασθῇ σὲ πρῶτο. Γι'
αὐτὸ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ξε-
μπερδεύῃ, μιὰ καὶ καλῇ. Καὶ μάς
κατάφερε, τὸ Τζῶν καὶ μὲνα, νὰ
τὸν βοηθήσουμε στὸ σχέδιό του.
Ὁμολογῶ πὼς δὲ δυσκολεύθηκε
πολὺ νὰ μὰς πείθῃ.

— Ποῖο ἦταν τὸ σχέδιό τους!

ρώτησε ὁ Μούνσον.

— Τὰ χέρια τοῦ Χίνς τρέμανε τό-
σο, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ τ' ἀ-
κουμπήσῃ πάνω στὸ τραπέζι.

— Εἶχε ἀποφασίσει νὰ σκοτώ-
σῃ τὸ Ράουν, νὰ βουλιάξῃ τὴ «Μά-
γισσα» καὶ νὰ διηγηθῇ ὑστερα
πὼς τὸ γιᾶτ εἶχε ναυαγήσει.

— Κι' ἔτσι γίνανε τὰ πράγ-
ματά:

— Μάλιστα, κύριε. Ὑστερα
μοιρασθήκαμε τὰ λεφτὰ, πού βρή-
καμε μέσα σὴν κάσσα. Ἐκατὸν
ὀγδόντα ἑξή χιλιάδες δολλάρια.
Πῆραμε ἀπὸ ἑξηνταδύο χιλιάδες
ὁ καθένας. Τὸ δικὸ μου μερίδιο
βρίσκεται πάντα σὲ μιὰ Τρόπικα
τοῦ Λὸς Ἀντζέλес, σχεδὸν ἀπεί-
ραχτο.

— Ὡραία ἐπιχείρησι! παρα-
τήρησε ὁ Ἑστερμπρουκ.

— Ναι, εἶπε πικρὰ ὁ Χίνς. Μὰ
νομίζετε πὼς ὁ Σβὸν ἐμεῖνε ἱκα-
νοποιημένος; Κάθε ἄλλο! Ἦξελε
νὰ βάλῃ στὸ χέρι ὅλη τὴν περι-
ουσία, καὶ τὴ μὲς Ράουν ἀπὸ πά-
νω. ἔλεγε πὼς τὸν χρειαζόταν
εὐγνωσύνην γιὰ ὅ,τι εἶχε κάνει.
Μὰ ἐκεῖνη δὲν συμφώνησε. Μὰς
τῆς ἐδήγησε ὁ Σβὸν τὴν ἐξυπρέ-
τησιν πού τῆς εἶχε προσφέρει, αὐ-
τὴ ἔτρεξε ἀμέσως στὸν κ. Χάρ-
ρις...

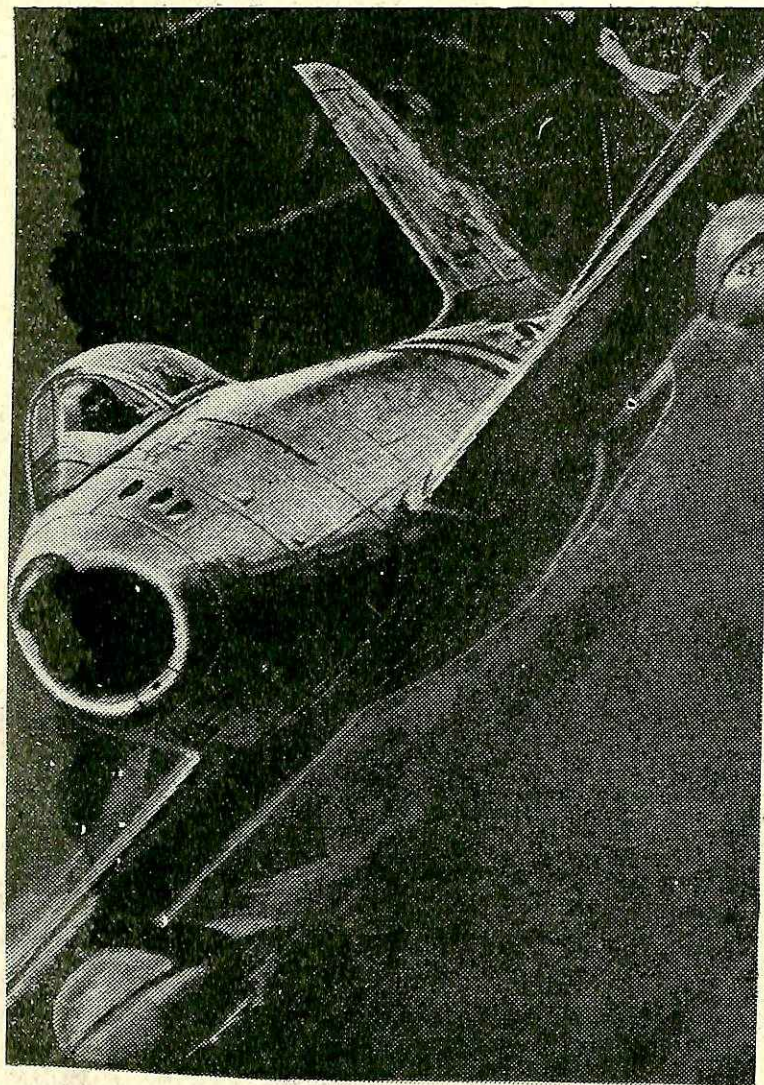
— Κι' ἡ διαθήκη; ρώτησε ὁ
Χάρρις. Πιστεύετε πὼς εἶχε κάνει
καινούργια διαθήκη ὁ Ράουν;

— Ὁ Χίνς ἀνασῆκωσε τοὺς ὤ-
μους του.

— Ἀν τὴν εἶχε κάνει, θὰ βρί-
σκεται μέσα σὴν κάσσα τοῦ
γιᾶτ... Δὲν κυττάξαμε τότε. Τὸ
μόνο πού μὰς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ
πάρουμε τὰ λεφτὰ καὶ νὰ τὸ σκά-
σουμε.

— Ὁ Ἑστερμπρουκ στράφηκε
στὸν Κέλλυ.

— Πιστεύετε πὼς εἶναι πολὺ
μεθυσμένος, αὐτ

Δὲν τοῦ ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ κάνη μιὰ μεγάλη στροφὴ...

ΗΡΩ·Ι·ΚΗ ΠΤΗΣΙ

Τὸ Ὀκτωβριάτικο ἐκεῖνο πρω-
νό, ἦταν ἡλιόλουστο καὶ θρο-
σπρό. Ἀνάμεσα στους τιμητέ-
νους διαδρόμους, το χορτόρι ἦ-
ταν ἀκόμα καταπράσινο. Τis τε-
λευταῖες μέρες, εἶχε βρέξει καὶ ἡ
ἀστράφαιρα εἶχε καθάρισι. Ὅλα
φαινόταν σάν καινούργια, σὴν
ἀσφαρτικὴ βάση, τὰ ὑπόγετα,
τὰ κτίρια, ἡ χαλικοτραμὴν ὁλ-
λῆς, τὸ ὠδηγούμεν σὴν κοντινα.
Καὶ τὰς βαδίζε, ὁ Ρωμπερ Μπαρ-
νῶ, ἤνωθε τὸν αὐτό του σὲ φόρ-
μα. Ὅταν δὲν ἔχης συμπληρώσει
ἀκόμα τὰ εἰκοσιτρία σου χρόνια,
καὶ εἶσαι γερός, δυνατός, γε-
μῆς, νιώθεις ὅλη τὴν χαρὰ τῆς
ζωῆς, ἐνὰ τέτοιο ἡλιόλουστο πρωί-
νο. Ἔστω κι ἀνὰ γυρίσεις τὸν
κίβδη ἀνὸς συναδέλφου σου.

Ἄτυχος ἦταν ὁ καμπάνος ὁ
Λουὶ Βερσά. Τὴν ἡμέρα, ποὺ σκο-
τάθηκε, ἡ ἄσκησι δὲν παρουσίαζε
κοινωνία ἰδιαίτερη δυσκολία. Ὁταν
μιζ συνθησιμένη περὶ πολιτικῆς πτῆ-
σι. Ἡ ἑπιτροπὴ ἐρεύνης δὲν εἶχε
κατορθώσει νὰ ἐξακρεβώσῃ γιὰτὶ
ὁ Λουὶ εἶχε πατήσῃ τὸ κομπιμί,
γιὰ νὰ θέσῃ σὲ λειτουργία τὸν
καταπλήτῃ, ποὺ πετὰ τὸν πιλότο
ἐξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, μαζὶ μὲ
τὸ καθίσμα του, σὲ περιπτώσι κιν-
δύνου. Γιὰτὶ ὁ Λουὶ δὲν εἶχε πτῆ
λέξι προηγουμένης ἀπὸ τὸ ἀ-
συρματο πλῆθύνον, ὅτι εἶχε πᾶσι
ἀδιαθεσία ἡ μηχανικὴ βαδέσι. Κα-

νένας δεν ήξερε ακόμα τὰ αίτια του δυστυχισματος. Καί ούτε ήταν εύκολο να βρεθῇ ἡ λύσι τοῦ μυστηρίου μέσα στὸ σωρὸ ἀπὸ παλιοσιδερά, ποὺ βρέθηκαν σκορπισμένα στὸ έδαφος. Ὁ καταπληθὺς εἶχε λειτουργήσει κανονικά. Ὁ Λοὺί όμως δεν εἶχε ἀνοίξει τὸ ἀπομικρὸ πὺλ ἀεζιπττωτ, Κι' ἔγινε λυώμα, πέφτοντας σ' ἓνα ἀγρὸ, κάπου δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Βασίι...

Στὴν καντίνα, ὁ Ρομπέρ πῆρε τοὺς συναδέλφους του, ποὺ ἔπαιζαν κιάλας τὸ πρῶτο νότυ, Κα- νένας τοὺς δὲν τέλμησε νὰ ἀνα- φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Λοὺί.

— Φαίνεται πὺς δὲ ἀκρίβηνε ἡ Βενζίν, εἶπε ὁ κοκκινωμάλης Λέ Γκουβερνάκ, καθὼς βουτῶνε τὴ φρυγανιά του. Εἶναι δώδε- κά μέρες τώρα. Εἶναι δώδε- κα πετάρουμε. Ὅταν ἦνουν μικροί, πίστευα πὺς ὁ πιλότος περνοῦ- σαν ὅλο τυρὸν πὺν καίρο στὸν δέρα.

— Πὺ τέτοιο πράγμα!...

— Ὑστερα συμφωνήσαν ὅλοι νὰ γλεντήσουν τὸ βράδυ μαζί στὴν πόλι.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἐμφανίσθη- κε ἓνα ἀγγελοφόρος.

— Ὅλοι στὸ γραφεῖο τοῦ δι- οικήτοῦ! φώναξε. Ἦρθε διαταγή γιὰ πτήσι!

Ὁ Ρομπέρ Μπαρὸν πετάρθηκε πρῶτος ἀπὸ τὴ θέσι του. Εἶχε ἔ-

χάσει κιόλας τὸ πρῶνόν του. Χί-
λιες φορές προτιμοῦσε νὰ μείνη
νηστικός, παρὰ νὰ χάσῃ τὴν
πτῆσι.

Στο ύψος των δέκα χιλιάδων μέτρων, η εξωτερική θερμοκρασία θα έπρεπε να είναι πενήντα υπό το μηδέν. Ο Ρομπέρ Μπαρντόν όμως είχε ιδρώσει, κάτω από την προστατευτική στολή, από τον φορούσε. Ο δείκτης του ναυομέτρου τρεμόπαζε πάνω στο 0,8. Ο πιλότος πάτησε το κουμπί του άσχημα τηλεφώνου και μετέδωσε:

— 'Εδῶ ἀεροσκάφος 4. Τὸ πη-
δάλιο βάθος δὲ λειτουργεῖ καλὰ.
Εἶναι ἡ δευτέρη φορά, πρὸς ἄν-
θρωπος σὲ μεγάλην στροφὴν. Χά-
νω τρεῖς χιλιάδες μέτρα, πρὶν κα-
τορθώσω νὰ πάρω πάλιν ὕψος. Νὰ
γυρίσω πίσω:

Δέκα χιλιάδες μέτρα πιο κάτω, ο διοικητής αποκρίθηκε, από τον πύργο έλέγχου:

— 'Εμπρός! "Αεροσκάφος 4;...
Θά κάνης, φαίνεται, πολύ απότο-
μα τīs στροφές. Δέ μπορείς νά
είναι άλλος ό λόγος. Συνέχισε την
άσκησι καί τελείωσε μέ μιá πτη-
σι ξυστά στό έδαφος, στό διάδρο-
μο 145.

Κάτω από τὸ κουβούκλιό του, ὁ νεαρὸς πιλότος ἐνίσωσε τὴν ἀνάγκη νὰ σηκώσει τοὺς ὤμους του. Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Μ' ὅλο πού τὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ συσκευή ὀξυγόνου, τὸ ὕψος παρέλκυε τὶς δυνατό-
μεις τοῦ Ρομπέρ. Ἦταν σίγουρο
ὅτι τὸ πηδάλιο βάρους δὲ
λειτουργοῦσε καλὰ. Μ' ὅλη τὴν
πείρα του,μποροῦσε ὁ «γέρος»
νὰ ξέρη, ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τί γι-
νόταν ἐκεῖ πάνω...

Λίγα λεπτά αργότερα, ο Ρομπέρ έκοψε το γκαζί και έτοιμάστηκε για κατακορυφή βουτιά. Τό καταδιωκτικό όμως άρχισε να πέφτει στα 6.000... στα 5.500...στα 5.000 μέτρα. Ο Ρομπέρ Μπαρντώ είχε την παράξενη αίσθηση, ότι ο έγκεφαλός του ξεμυδίαζε. Όσο πλησίαζε προς το έδαφος, ένιωθε να αποκτά ξανά τις δυνάμεις του.

νένας δεν ήξερε ακόμα τὰ αίτια του δυστυχήματος. Καί ούτε ήταν εύκολο να βρεθῇ ἡ λύσι τοῦ μυστηρίου μέσα στο σωρό ἀπὸ παλιοσίτερα, πού βρέθηκαν σκορπισμένα στὸ έδαφος. Ὁ καταπάλτης εἶχε λειτουργήσει κανονικά. Ὁ Λουὶ όμως δεν εἶχε άνοιξει τὸ αὐτοκίνητο του ἀλεξίπτωτο. Κι' ἔγινε λυώμα, πτόντωμα σ' ἑνα ἄγρο, κάπου δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ βῆσι.

— Στην καντίνα, ὁ Ρουπὲρ βρῆκε
τους συναδέλφους του, τοὺς ἐτοι-
ναν κιόλας τὸ πρωῒνο τῶς. Κα-
νένως τοὺς δὲν τὴλῃσιπε νὰ ἀνα-
φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Λοῦι.
— Φαίνεται πὼς θὰ ἀκρίβηνε
ἡ βενζίνη, εἶπε ὁ κοκκινωμάλης
Λέ Γκουβερνάκ, καθὼς Βουτῶνα-
νε τὴ φρυγανιά του. Εἶναι δώδε-
κα μέρες τώρα, τοὺ ἐχουμε νὰ
πετάσουμε. Ὅταν ἤμουν μικρός,
πίστευα πὼς οἱ πιλότοι περνοῦ-
σαν ὅλο τὸν καιρὸ στὸν δέρα.
— Πού τέτοιο πράγμα!

— «Υστερα συμπώνησαν όλοι να γλυνήσουν το βρδευ μαζί στην πόλι.
— «Εκείνη τή στιγμή, εμφανίσθηκε ένας άγγελιαφόρος:
— «Όλοι στο γραφείο του διοικήτορ φώναξε. «Ήθεε διαταγή γιά πτήσι!
— «Ο Ρομπέρ Μπατόν πετάχτηκε πρώτος από τή θέσι του. Είχε ξε-

Χαμογέλασε, καθώς σκέφτηκε, ὅτι τὸ βράδυ, στὸ γλέντι, θὰ διηγῶνταν στοὺς συντροφιῶνους τὸν διάλογό του μὲ τὸ «γέρο», ποὺ εἶχε τὴ μαγιά νὰ τὰ μαγεύει ὅλα.

Ξαφνικά, ὁ πυργὸς ἐλέγχου κάλεσε τὸν Ρομπέρτ:

— Ἀερσκάφος 4; Σοὺ εἶπα νὰ κάνης κατακόρυφη βουτιά καὶ νὰ προσγειωθῇς στὸ διάδρομο 145. Τέλος.

Ὁ Ρομπέρτ πατήσε ξανά το
γκάκι, με κάποια δέση ἀνυπαχίας.
Αὐτὸ τὸ πηδάλιο βάθους, ποὺ δὲ
λειτοουργεῖς καλὰ... Θὰ τὸν ἐ-
ξαιρῇ γιὰ δειλὸ ὁ διοικητὴς του
ἐν τῷ ξαναμολοῦν γιὰ τὸ πη-
δάλιο. Ἰσως καὶ νὰ τοῦ φάνηκε,
ἐξ ἄλλου, ὅτι δὲ λειτοουργεῖς κα-
λὰ, ἀπὸ τῆς νευρικῆς καὶ σωμα-
τικῆς διαταραχῆς, ποὺ προκαλεῖ
τὸ μεγάλο ὕψος. Μήπως ἓνας συν-
δελφεὸς δὲν εἶχε καλίστη καὶ τη-
λεφωνῶν στὴ Βάσι: «Τὸ ἀρεπλό-
μυ μου κινεῖται... Τὰ ἐσπεράζω»

...μου καίγεται!... Το αεροσκάφος
...που καίγεται!...». Κι' όταν ήρτα-
σε σ'ε μικρό ύψος, τούφυγε ή ζα-
λάρδα και μετέδωσε στον πύργο
λέγχον, ότι όλα πήγαιναν καλά
και ότι τὸ αεροπλάνο του δὲν εἶ-
χε πάρει φωτιά... *

★
Όταν ο Ρουπέρτ Μπαρντώ έ-
πιχείρησε να σταματήσει την κα-
τακόρυφη βουτιά του και να πά-
ρη ύψος, έβλεπε την πλατεία Βί-

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κτώρος Ούγκώ, όπου θα συναν-
τιόταν το βράδυ με τους φίλους
του.

Τη στιγμή ακριβώς, που πή-
ρασε λίγο πιο δυνατά στο πι-
βάλιο, που ήταν λίγο σκληρό, κι-
ἐνὸς ὁ δείκτης ἔδειχνε 750 χιλιό-
μετρα τὴν ὥρα, ὁ Ρομπέρ ἔνω-
σε τὸ σπασίμο. Τὸ πιδάλιο βῆ-
θως εἶχε σπᾶσει! Μὲ τὰ παλιὰ
ἀερόπλانا, σὲ παρόμοιες βλάβες,
ὁ πιλότος κατῳθωνε, μὲ διαδο-
χικά φοροστρώσματα καὶ οβσιόμα-
τα τοῦ κλητήρα, νὰ παίρνει προ-
οδευτικά ὕψος καὶ νὰ προσεγγί-
νεται σχεδὸν ὁμαλᾷ. Μὲ τὰ ἀερί-
ουσιμα ὁμοι:, μὲ τὰ ἀεροσκά-
φη αὐτά, ποὺ λυγίζον, ὅκτω τόν-
ους τὸ καθένα, καὶ μὲ τὰ ἀερό-
δυναμικά φέρα, μὴ λυσι μόνον ὡ-
πάρχει: Νὰ ἐγκοταλείη, ὁ πιλό-
τος τὸ σκάφος τὸ γονιορῶτερο.

Ο Μπασιάνος ήταν τυχερός, γιατί, τη στιγμή που έπαψε τη βλάβη, το αεροπλάνο του είχε πάρει κανονική στάση. Θά γλύτωνε με τον καταπέλτη του. Σάν ες άσταπαρ, σκέφτηκε το Βεραλ... Άφρι άλλο, αυτός θά ήταν ζαλιμένος όταν πετάχτηκε με το καζιμά του στον άέρα! Καί, ζαλιμένος καθώς ήταν, όχι μόνο δέν είχε τη δύναμη, αλλά ούτε καί θά μπορούσε να σκεφτή ν' άνοιχέ τό άτομικό το άνεξίππωτο. Ο Ρομπέρ όμως έβλεπε στον έαυτό του πνέφαλο καί δυνατό. Θά υπέροσπιζε τη ζωή του ως τό τέλος.

*Άπλωε κόλλας το χέρι του προς τό κομυτί το καταπέλτη, όταν αντίληφθηκε, ότι το αεροπλάνο θά έπεφτε πάνω στην πόλι.

Ώς τη στιγμή εκείνη, ένα παγάκι μόνο σκεφτόταν: πώς να έγκαιρταλειψή το γρηγορώτερο τό αεροπλάνο. Τώρα όμως έκρίρινε τους ανθρώπους, που κινδύνευαν από τό άκυβέρνητο αεροπλάνο του.

1000 μέτρα... 800... 700... Τό έδαφος πλησίαζε, μέ τρομακτική ταχύτητα. Έμπρεπε να πηδήσει, τώρα ή ποτέ!...

Τὰ εικοσιτρία χρόνια του τὸν ἔκαναν ν' ἀπλώσει πάλι τὸ χέρι του πρὸς τὸ κομμπί, ποὺ θὰ ἔθετε σὲ λειτουργία τὸν καταπλέτη. Εἶναι τόσο ἀσχημα νὰ πεθάνῃ κανεὶς στὰ εικοσιτρία του χρόνια. Ἦταν ὅμως καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ μόνον οὗτος ὁ γέροντος του...

ἔπειτα ξανά τὸ πηδάλιο. Τὴν
 ὥρα δὲν τοῦ ἔμενε, παρὰ ἓνα μό-
 νον πράγμα: Νὰ κάνει μιὰ μεγα-
 λή στροφή. Ν' ἀπομακρύνῃ τὸ ἀε-
 ριωθούμενο ἀπὸ τὴν πόλι. Νὰ συν-
 τριθῇ στοὺς ἀγρούς...
 Μὲ μιὰ βίαιη προσπάθεια, ὁ
 νεαρὸς πιλότος, ἔκανε μιὰ ἀπο-
 στροφή.

τομή στροφή. Τοῦ ἔμεναν δυο θε-
τερόλεπτα ἀκόμη γιὰ νὰ σωθῇ.
Τὰ χάρισε γιὰ νὰ σώση τοὺς ἀλ-
λους...

Στη πλατεία Βικτωρίας, το πλήθος που είχε ακούσει το σφύριγμα ενός αεριωθούμενου, αντιλήφθηκε την έκφραση, αλλά δε μπορούσε να ξέρει τι είχε προσηγεί...

Την άλλη μέρα, το βράδυ, οι συνάδελφοί την καθιέμενη υπηρεσία στο «Γκραν Καφέ» και διαβάζαν τους τίτλους των εφημερίδων: «Ο ήρωικός θάνατος του πιλότου Ρομπέρ Μπαρτινιώ». Ο Λέ Γκουβερνέκ σήκωσε τους ώμους του:

— *Εύρες*

— Είναι δεκατέσσερες ημε-
ρώρα, που δέν πέταξα... Άλλη
μιά βδομάδα χωρίς να πετάξω και
θ' άρρωστήσω... είπε.
Σηκώθηκε ύστερα και μπήκε
στο διπλανό κινηματογράφο. Ή
ακριβώς απέναντί του. Ήταν δρα-

ταίνια, που επιταίαν...
ματική. Έκει μέσα θα μπορούσε
να κλάυη, χωρίς κανέναν να τον
πάρη είδησι...

FRANK MORFΩ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

Τεράτια
τα ἐφ' ἑτελνὰ
κέρση του !

= Σφάτος

**2 ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΕΣ
ΕΙΣ ΔΥΟ ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΥΣ**

mai

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ 33.000 ΤΥΧΕΡΟΙ
ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ
ΠΟΛΛΕΣ ΑΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΛΑΧΕΙΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΔΙΟΤΙ ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ

Η δειλίδα του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΑΝΥΨΗΛΟ ΔΕΝΤΡΟ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό, σ'ε μιά όμορφη πολιτεία βασιλευσε ένας καλός και δίκαιος άρχοντας. Οι άνθρωποι τον αγαπούσαν και πήγαιναν σ' αυτόν, για να λύση τις διαφορές τους και για να του ζητούν συμβουλές. Κι' εκείνος, με τη σοφία που του είχαν χαρίσει τα χρόνια, κατάφερε πάντα να τους ευχαρίστη όλους με τις αποφάσεις που έπαιρνε και να τους δίνει τις πιο σφείς συμβουλές. Έτσι, οι υπήκοοι του καλλιεργούσαν τον όμορφο κάμπο που απλωνόταν πίσω από την πολιτεία, ψάρευαν άφθονα ψάρια από τη θάλασσα και ζούσαν καλά και πλούσια.

Ο άρχοντας είχε μιά πεντάμορφη κόρη, που τη λάτρευε περισσότερο από κάθε τί στον κόσμο. Μιά μέρα, ή πανέμορφη άρχοντοπούλα ανέβηκε σ' ένα μεγάλο βράχο, που βρισκόταν κοντά στη θάλασσα, για να άγναντεύη πέρα μακριά στον ορίζοντα τα όμορφα καράβια που διάβαιναν. Μά, χωρίς να το καταλάβει, προχώρησε άκρη-άκρη στο βράχο και, σ'ε μιά στιγμή, γλίστρησε κι' έπεσε στη θάλασσα.

Πολλοί ψαράδες είδαν τη βασιλοπούλα να πέφτει, ζητώντας βοήθεια, μα κανείς δεν έτρεξε να τη γλιτώση, γιατί ξέρανε πως εκεί, κάτω από το βράχο, βρισκόταν μιά φοβερή ρουφήχτρα και πως θα κινδυνεύανε να πνιγούνε κι' αυτοί.

Όταν ο καλός άρχοντας έμαθε τη φοβερή είδηση για το θάνατο της κόρης του, έπεσε σ'ε θάνατο και άγίατρευτη μελαγχολία.

Μιά μέρα, βγήκε στον κήπο του παλατιού και βύτησε με τα χέρια του ένα δεινόδεντρο. Έγερτα κάλεσε τους ανθρώπους της πολιτείας και τους είπε:

— Καταλαβαίνω πως σ'ε λίγο θα πεθάνω. 'Ο καμψός της μοναχοκόρης μου μου σύντριψε την καρδιά. Κι' εσείς, όμως, πρέπει να τιμωρηθήτε για το μεγάλο κακό που μου κάνατε. Από φόβο για τη δική σας ζωή, αφήσατε τα κύματα να την καταπιούν. Γι' αυτό, πεθαίνοντας δεν θ' αφήσω κανένα διάδοχο μου. Κυτάξτε εκείνο το μικρό δέντρο, που είναι φυτεμένο στον κήπο. Θα περιμένετε να μεγαλώσει, να ψηλώσει και να γίνει δυο φορές πιο ψηλό από το παλάτι. Τότε μονάχα, εκείνος που, πρώτος θα καταφέρει ν' ανεβή στην κορυφή του, θα γίνει άρχοντας σας. Τώρα σας αποχωριζόμαι, αφήστε με να πεθάνω ήσυχος.

Οι άνθρωποι της πολιτείας, διαλύθηκαν, με σκυφτό κεφάλι, και ύστερα από λίγες μέρες ο καλός άρχοντας πέθανε.

Από τότε, τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν όλο προς το χειρότερο. Οι άνθρωποι της πολιτείας δημιούργησαν ανάμεσα τους μίσση και έχθρες, γιατί δεν είχαν κανένα που να μπορεί να λύση με δικαιοσύνη τις διαφορές τους. Μά, το μεγαλύτερο κακό που έπαθαν, ήταν άλλο: "Ένα τεράστιο φίδι παρουσιάστηκε ξαφνικά στο μεγάλο κάμπο, που βρισκόταν πίσω από την πολιτεία. Ζούσε κρυμμένο ανάμεσα στις πέτρες και τα χαμόκλαδα και, όταν έβλεπε άνθρωπο, άρμωσε επάνω του σαν άστραπή, τον δάγκωνε, και ο άνθρωπος πέθαινε με φοβερούς πόνους.

Φοβισμένοι, οι κάτοικοι της πολιτείας, αποφάσισαν να ζήσουν μονάχα από το ψάρεμα και δεν έσανατήσαν στον κάμπο, που γρήγορα γέμισε άγριοχόρτα και άγκάδια.

Στο μεταξύ, το δέντρο, που είχε φυτέψει ο παλιός άρχοντας στον κήπο του παλατιού, μεγάλωσε γρήγορα. 'Ο κορμός του ψηλώνει, κρατώντας λίγα κλαδιά πάνω στην κορυφή του. Όταν έγινε επιτέλους διπλό από το παλάτι, πολλοί προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν στον κορμό του. Μά κανείς δεν κατάφερε να προχωρήσει περισσότερο από λίγα μέτρα. Έγερτα γλιστρούσε και ξανάπεφτε στη γη.

Μιά μέρα, όμως, οι άνθρωποι της πολιτείας είδαν κάτι να κουνιέται ανάμεσα στα κλαδιά, στην κορυφή του δέντρου. Πρόσεξαν καλύτερα και είδαν πως ήταν ένας μεγάλος γκρίζος γάτος.

Φαίνεται πως είναι ή ψυχή του καλού άρχοντα, είτε ένας απ' αυτούς, που όλοι τον πίστευαν για πιο έξυπνο. Μας λυπήθηκε και εσυναγύρισε για να μας βοηθήσει.

Μαζεύτηκαν, λοιπόν, όλοι κάτω από το δέντρο και, όταν ο γάτος κατέβηκε, τον πήραν, τον πήγαν στο παλάτι, τον κάθισαν σ'ε θρόνο, του

Ο ξένος έφερε πίσω του, δεμένο, το τεράστιο φίδι...

φόρεσαν ένα στέμμα στο κεφάλι και άρχισαν να τον ρωτούν ο καθένας τα δικά του.

Μά ο γάτος, κουλουριασμένος πάνω στο θρόνο, τους κύτταξε και δεν άπαντούσε.

— Η ψυχή του παλιού μας άρχοντα, είναι ακόμα θυμωμένη, είπε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους. Γι' αυτό πρέπει να τον καλεσιάσουμε πρώτα.

Άρχισαν, λοιπόν, να του πηγαίνουν το καλύτερο ψάρι και το άφρόγαλο από τις λίγες γελάδες, που κρατούσαν στην πολιτεία.

Ο γάτος έτρωγε, έπινε, πάλαινε και όχι μονάχα δεν άνοιγε το στόμα του για να μιλήσει, μά τέλεια δαριόταν ν' άνοιξη και τα μάτια του.

Έκείνο τον καιρό, έφτασε ξαφνικά στην πολιτεία ένας ξένος. Ήταν νέος και όμορφος, κρατούσε σ'επ'αυτού ψαρκής και, μόλις έφτασε, πήγε κατ' ευθείαν στη θάλασσα και άρχισε να ετοιμάζεται να ψαρέψει. Μόλις τον είδαν οι ψαράδες τού τόπου, πήγανε κοντά του.

— Αυτό που είσαι, ξένη, τον ρώτησαν, και τί ήλθες εδώ;

— Είμαι από τη διπλανή πολιτεία, άπάντησε εκείνος. Είμαι ψαράς, αλλά στη δειλή μας θάλασσα δεν υπάρχουν πιά ψάρια. Έμαθα όμως πως τού δική σας νερά υπάρχει φάρμα που και καλό και γι' αυτό ήλθα.

— Ψάρεμα υπάρχει, αλλά είναι μονάχα για τους κατοίκους της πολιτείας... του είπε θυμωμένα ο «πιο έξυπνος» απ' όλους.

Μά πριν προλάβει να τελειώσει, άκούστηκε μιά παιδιαστική φωνή να ζητά βοήθεια. Κυτάζανε όλοι κατ' τη θάλασσα και παύσανε. Τού παιδιού τού «πιο έξυπνου» απ' όλους είχε ανεβή στο «βράχο της άρχοντοπούλας», είχε γλιστρήσει και είχε πέσει στη θάλασσα.

— Παιδί το παιδί μου, έχασα το παιδί μου! φώναζε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους, τραβώντας τα μαλλιά του.

Μά ο ξένος, χωρίς να χάσει στιγμή, άρχισε να πετάει τα ρούχα του. — Τι πάς να κάνεις; του φωνάζανε οι άλλοι. Έκει ή θάλασσα είναι γεμάτη ρουφήχτρες. Θα χαθείς κι' εσύ!

Μά εκείνος ούτε τους άκουσε. Βούτηξε στη θάλασσα, πάλεψε με τα κύματα, κινδύνεψε να τον

καταπιούν οι ρουφήχτρες, μά κατάφερε να βγάλει το παιδί ζωντανό στη στεριά.

Ο πατέρας έπεσε στα πόδια του, κλαίγοντας.

— Σ' ευχαριστώ, που έσωσες τη ζωή του παιδιού μου, του είπε. Είσαι γενναίος και δυνάτος. Άν βρισκόσουν εδώ όταν γλίστρησε από το βράχο ή άρχοντοπούλα, θα βή ήταν καλύτερα τώρα και για μάς. Έγερτα όμως απ' αυτό που έκανες, μπορείς να μείνης. Δεν είν' έτσι, πατριώτες;

— Καί βέβαια μπορεί να μείνη, άπάντησαν οι άλλοι.

— Έτσι, ο ξένος έμεινε. Καί μιά μέρα, εκεί που ψάρευε, ρώτησε τους ψαράδες τού τόπου: — Πίσω από την πολιτεία σας είναι ένας μεγάλος και άφραος κάμπος. Γιατί τον άφινετε έτσι, άκαλλιεργητο;

— Κάποτε τον καλλιεργούσαμε, άπάντησαν εκείνοι άναστενάζοντας, και ζούσαμε πλούσια. Μά ύστερα γίνηκε τού βασιλείου τού μεγάλου φιδιού. Όποιος τόλμησε να πάη στον κάμπο, τού φίδι τον δαγκώνει και πεθαίνει.

Ο ξένος έμεινε συλλογισμένος. Την άλλη μέρα, δεν παρουσιάστηκε στο ψάρεμα.

— Η έφυγε ή είναι άρρωστος, είπαν οι άλλοι.

Μά, τού βράδυ, την ώρα που γύριζαν στην πολιτεία, τί να δούν; Ο ξένος γύριζε κατάκοπος και κατασκονισμένος από τη μεριά τού κάμπου, σέρνοντας πίσω του, δεμένο μ' ένα σκοινί, τού τεράστιο φίδι, με λυωμένο τού κεφάλι!

Όλοι έτρεξαν γύρω του, χαρούμενοι και καταπληκτικοί.

— Πώς μπόρεσες να τού καταφέρεις, αυτό; τον ρώτησαν.

— Δεν ήταν δύσκολο, είπε εκείνος. Πήγα, τού παραφύλαξα και τού ρίξα μιά μεγάλη πέτρα κατακέφαλα. Έτσι, τώρα μπορείτε να καλλιεργήσετε και πάλι τον κάμπο σας.

— Καί θα σου δώσουμε και σένα ένα μεγάλο χαράφι, είπε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους. Μά τώρα πρέπει να σ'ε πάμε στον άρχοντά μας! Τον συνάδεψαν όλοι μαζί στο παλάτι και τον άδήγησαν στην αίθουσα τού θρόνου. Μά όταν ο νέος είδε τού χοντρά γάτο, με τού στέμμα στο κεφάλι, που βρισκότανε κουλουριασμένος πάνω στο θρόνο και ένοχλημένος από τού θόρυβο είχε μισανοίξει τα μάτια του, με κόπο κράτησε τα γέλια.

— Αυτός είναι ο άρχοντας σας; ρώτησε.

— Είναι ή ψυχή τού παλιού μας άρχοντα, του είπε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους. Τον είδες που άνοιξε τα μάτια; Αυτό σημαίνει πως είναι πολύ ευχάριστος μαζί σου. Μά τώρα πάμε, για να μη τόν ένοχλούμε περισσότερο.

Βγήκαν έξω, και τότε τού διηγήθηκαν όλη την ιστορία για τόν παλιό σοφό άρχοντα και τού βίαιου τού πανύψηλο δέντρο.

Πέρασαν κάμποσες μέρες, άπ'αυτού ένα πρωί, ενώ οι άνθρωποι θγαίνανε από την πολιτεία, για να πάνε να ψαρέψουν και να καλλιεργήσουν τόν κάμπο, περνώντας έξω από τού παλάτι, άκούσανε μιά φωνή να τούς φωνάζει από ψηλά:

— Καλημέρα, παιδιά!

Κυτάζανε και τί να δούνε; 'Ο ξένος είχε φτιάξει μιά πελώρια σκάλα και είχε ανεβή στην κορυφή τού δέντρου.

— Νά ο καινούργιος μας άρχοντας! φώναζε τότε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους.

Όλοι μαζεύτηκαν γύρω από τού δέντρο και άρχισαν να ζητάκραυγάζουν και να φωνάζουν στον ξένο να κατεβή.

Όταν εκείνος κατέβηκε, τόν σήκωσαν στα χέρια και τόν πήγαν στο παλάτι. Μά, μπαίνοντας στην αίθουσα τού θρόνου, είδαν τού γάτο να κείτεται άψυχος κατ'αγής.

— Η ψυχή τού παλιού μας άρχοντα βγήκε από τού γάτο και ήλθε σ'ε σένα, ξένη! φώναζε ο «πιο έξυπνος» απ' όλους.

Ο ξένος χαμογέλασε και κούνησε τού κεφάλι, γιατί κατάλαβε πως ο γκρίζος εκείνος γάτος, που έτυχε να σκαρφαλώσει στο δέντρο τού άρχοντα είχε ψοφήσει από τού πολύ φαί.

Μά δεν είπε τίποτα, γιατί είχε σκεφθή πως βήταν δύσκολο να τού εξηγήσει σ'αυτού απλόους εκείνους ανθρώπους. Για να λυθούν όλα τούς τα προβλήματα, χρειάζονταν μονάχα θάρος, γενναίαι ψυχία και έξυπνάδα.

Έγινε λοιπόν άρχοντας τούς, δίκαιος και καλός, παντρεύτηκε την πιο όμορφη κοπέλα τού τόπου, άπόχτησαν μαζί πολλά παιδιά κι, έζησαν ευτυχισμένοι για πολλά-πολλά χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ένα σπουδαίο τηλεφώνημα τού Ριχ

— Α, εσύ είσαι Νίνα;... Έλα μέσα γρήγορα.

— Φαίνεται πολύ άτη-σκολημένος, Ριχ... Μήπως σ' ένοχλώ;

— Καθόλου. Νίνα μου, αλλά περιμένο ένα πολύ σπουδαίο τηλεφώνημα. Θα με καλέσουν άπό στιγμή σ'ε στιγμή.

— Η συσκευή βρίσκεται στο γώλ. Θα ή-ταν σωστή καταστροφή, άν, με τη συζητή-ση, δεν άκούγα τού κουδούνισμα τού τηλε-φώνου.

— Καλύτερα λοιπόν να φέ-ρω τού τηλεφώνου πιο κοντά...

— Έδώ καλά είναι... Δεν ιπιάζει πιά κίνδυνος να μη τού άκούσω...

— Σκέφτηκα κάτι άκόμα καλύτερο. Θα βάλω τού τηλεφώνου εδώ, κοντά στο ντιβάνι, όπου καθόμαστε.

ΕΜΠΡΟΣ!... ΕΜΠΡΟΣ!... Καταστροφή!... Διελύθη τού τηλεφώνου!...

Από τού περιοδικό TIN TIN

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μια υπέροχη λεοπαρδαλίσ βρέθηκε κοντά στη Μαλέμπα...

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ στη ζούγκλα

ΑΠΟ την όχθη του Μολαγκράζι, όπου ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε στήσει την κατασκήνωσή του, φαινόταν από μακριά η λίμνη Ταγκανίκα. Αυτή η περιοχή της Αφρικής ήταν η πιο άγρια από όλες. Πουθενά δε συναντούσε κανείς ψυχή ζωντανή. Μονάχα τα θηρία της ζούγκλας κατέβαιναν στην όχθη του ποταμού, για να ξεδιψάσουν.

Ο Τανέγιεβ ήταν ένας σκοτεινός τυχοδιώκτης. Είχε περάσει από όλα τα επαγγέλματα κι είχε καταταλάξει σε κείνο, που ικανοποιούσε τα κτηνώδη του ένστικτα. Όσο όμως κι αν πάσχιζε, δε μπόρεσε ποτέ του να πλουτίσει... Ήταν ψηλός και δυνατός σαν ταύρος. Αγαπούσε την περιπέτεια. Δεν ήξερε τί θα πή φόβος και δειλία. Γύρω του δε συναντούσε τη φιλία και την αγάπη, αλλά κρυφό ή άσπονδο μίσος. Όσοι βρισκότουσαν μαζί του, τον φοβόντουσαν κι άκουγαν τους λόγους διαταγών του.

Ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε λίγο καιρό, που βρισκόταν στην Αφρική, κυνηγώντας άγρια θηρία στις άπειρες περιοχές, γύρω στη λίμνη Ταγκανίκα. Ο σκοπός του ήταν να κερδίσει λεφτά, πουλώντας τα πολύτιμα δέρματά τους. Δε λογάριαζε τίποτε. Μεταχειριζόταν κάθε μέσο για να ικανοποιήσει την απληστία του. Το κοράβι του απέπελαιο από μερικούς μαύρους ιθαγενείς, άνδρες και γυναίκες, που τον άκουγαν με φόβο.

Μά με τον ίδιο τρόπο φερνόταν

και στη δυστυχισμένη γυναίκα του. Δεν την ξεχώριζε ούτε από τον τελευταίο νεγρό.

Ο Σέργιος είχε, μαζί με το κοράβι του, ένα παλιό μα γερό αυτοκίνητο και τρία μεγάλα κάρρα. Σ' ένα από αυτά, είχε φτιάξει ένα μεγάλο κλουβί, όπου φύλαγε τα πρόβατα και τις κατσίκες, που χρησιμοποιούσε για δόλωμα στις παγίδες των θηρίων. Όταν καταλάβαινε πως βρισκότουσαν θηρία σ' ένα μέρος, έστηνε τη σκηνή του. Και, για να τραβήξει τα θύματα, που θα έπεφταν σκοτωμένα από τις σφαίρες των τουφεκιών του, έδενε ένα πρόβατο ή μια κατσίκα σ' ένα παλούκι, στην κατάλληλη απόσταση. Έτσι, το θηρίο, που πλησίαζε στο δόλωμα, βρισκόταν καλύτερα κοντά στο σπασίδι του.

Τις ώρες, που δεν κυνηγούσαν, μια νεαρή μαύρη φρόντιζε να πιναίχον στη βροχή το κοπάδι, εκεί γύρω από την κατασκήνωσή του.

Μια μέρα, η μαύρη, πράδη για τη βροχή, οδηγώντας μπροστά της τα τρία πρόβατα και τις τέσσερες κατσίκες. Όταν έφτασε στο δάσος, άρπαξε τα ζώα να βοσκήσουν και εξαπλώθηκε στη σκιά ενός γιγαντιαίου βουξιά. Ήταν μεσημέρι και ολόγυρά της απλωνόταν βαθιά σιωπή. Σιγά-σιγά, ο ήλιος άρχισε να βασιλεύει το βλέμμα της, κι αποκοιμήθηκε.

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Αξαφνα, ξύπνησε τρομαγμένη από παράξενες φωνές. Άρχισε τότε να κυττάζει ανήσυχη τριγύρω της. Το μικρό κοπάδι της είχε γίνει άφαν-

το! Τρελλή από το φόβο της, άρχισε να φωνάζει τα γιδοπρόβάτα της. Την ίδια όμως στιγμή, από το πυκνό δάσος της απάντησε το μούγκρισμα ενός θηρίου.

Η μαύρη, τρομαγμένη πιο πολύ, γύρισε τρέχοντας στην κατασκήνωσή της κι άρχισε να κλαίει μ' αναφυλλήτα για το πάθημά της. — Πού είναι τα πρόβατά κι οι κατσίκες, Μαλέμπα; ούρλιαξε ο Τανέγιεβ.

— Η Μαλέμπα ντέν ξέρει... Η Μαλέμπα ζητάει συχώρεση... τραύλισε η άτυχη μαύρη, πέφτοντας κατά γης κι αγκαλιάζοντας τις μπότες του αφέντη της. Τα ζώα έφυγαν την ώρα, που κοιμόταν η Μαλέμπα!

— Και ποιος σου είπε να κοιμηθείς, κάθαρμα; μούγκρισε ο Τανέγιεβ, δίνοντας με λύσσα μια κλωτσιά στη μαύρη, που την έκανε να κυλήσει μακριά του. Βγάζοντας μια σπαρταχτική κραυγή πόνου. Αν δε βρής ως το βράδυ το κοπάδι, θα σου δείξω εγώ με ποιόν έχεις να κάνεις!

Κι ο φοβερός τυχοδιώκτης, σφίγγοντας τις γροθιές του, εξαναμμήκε στη σκηνή του.

Οι μαύροι του καραβανιού σήκωσαν τότε τη Μαλέμπα, την παρηγόρησαν κι ύστερα άρχισαν, όλοι τους να ψάχνουν, για να βρουν το χαμένο κοπάδι. Μά ούτε στο δάσος, ούτε στις όχθες της λίμνης απάντησαν τα γιδοπρόβατα. Φαίνεται ότι, εκεί που έβασκαν, θα έπεσε ξαφνικά από πάνω τους κομμάτι λεοπαρδαλίσ κι' εκείνα, απ' τον πανικό τους, θα σκόρπισαν μέσα στη ζούγκλα.

Ο Τανέγιεβ δεν είπε τίποτε σαν έμαθε τις άκαρπες αναζητήσεις των μαύρων. Μά η γυναίκα του, που τον ήξερε καλά, κατάλαβε από τις δισταγμούς που πετούσαν τα μάτια του κι' από τη γλωμάδα του προσώπου του, πως έβραζε μέσα του από τη λύσσα...

Όταν, την άλλη μέρα, ήρθε η ώρα να πάνε στο κυνήγι, ο τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χοντρό σκονί κι την πρόσταξε:

— Έλα μαζί μου!... Η μαύρη τον κύτταζε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη, ακόμα, που δεν την είχε τιμωρήσει, κι έπειτα τον άκολουθησε, σκιδόνοντας το κεφάλι...

Σέργιε, τί σκέπτεσαι να κάνεις; τον ρώτησε η γυναίκα του, προειδοποιώντας την από την παράξενη απόβητά του.

— Τί σε νοιάζει; της απάντησε εκείνος, με σαρωμένο γέλιο. Θα κάνεις καλά να μην ανακατεύεσαι στις δουλειές μου. Ξέρω εγώ τι θα κάνω...

Κι οι τρείς τους έβασαν σε λίγο σ' έναν ξάσθη, φτιαγμένο ψηλά από το έδαφος, όπου δε μπορούσαν να φτάσουν τα θηρία. Ο κυνηγός πρόσταξε τότε τη γυναίκα του ν' ανέβει σ' εκείνη τη σκοπιά και να ετοιμάσει τις καρ-

πίνες, όπως πάντα. Έπειτα άδηγισε τη νεαρή μαύρη κοντά στο παλούκι, όπου έδενε τα ζώα του, για να προσελκύσει έτσι τ' άγρια θηρία. Άρπαξε από τα χέρια της το σκονί, της πέρασε μια θηλεία στο λαιμό κι ύστερα έδωσε την άκρη του στο χοντρό παλούκι, που ήταν καρφωμένο βαθιά στη γη.

Η Μαλέμπα, μισοπεσμένη απ' το φόβο, σωριάστηκε χαμώ, κυττάζοντας με χαμένα μάτια το δέμα της. Είχε καταλάβει πιά την τιμωρία της. Ο Τανέγιεβ, με αφάνταστη σκληρότητα, θα την άφηνε ως δόλωμα για τα θηρία.

Ο κυνηγός ξαναγύρισε στη σκοπιά του. Κρύφτηκε ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, έχοντας οίμοιη την καραμπίνα του. Ήταν μεσημέρι. Τα θηρία της ζούγκλας δε β' άφουδυσαν να κατεβούν στον ποταμό, για να δροσιστούν.

Με την καραμπίνα στο χέρι, ο Τανέγιεβ περίμενε τα θηρία. Πίσω του, η γυναίκα του, κατάχλωμη, με τα μάγουλα αυλακωμένα από ρουβιά δάκρυα, στεκόταν έτοιμη να του δώσει τ' άλλο, γεμάτο όπλο. Αξαφνα, ακούστηκε ένα μούγκρητο. Και μια υπέροχη λεοπαρδαλίσ βρέθηκε κοντά στη Μαλέμπα.

— Ρίξε!... ψιθύρισε στον Τανέγιεβ, η γυναίκα του. Μην αφήνεις το θηρίο να κατασπαράξει τη δυστυχισμένη Μαλέμπα... Ρίξε, όσο είναι καιρός...

Σώπα!... γκρίνιαζε ο Φώσος. Δε μπορώ ακόμα να σημάδεψω καλά... Για κύττα τί θυμωφό δέμμα, που έχει η λεοπαρδαλίσ!... Θες, λοιπόν, να με κάνεις να το χάσω!...

Σέργιε, είναι εγκλημα ν' αφήσεις τη Μαλέμπα στα νύχια του θηρίου!

Σώπα, ανόητη... μουρμούρισε ο τυχοδιώκτης. Νά, τώρα ήρθε η στιγμή!

Μά δεν πρόφτασε να ρίξει. Μια παράξενη βοή, που έρχόταν από τη ζούγκλα, τον έκανε να γυρίσει τρομαγμένος το κεφάλι του.

Τί τρέχει; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Τίποτα... Έρχονται οι έλεφαντες, για να δροσιστούν στον ποταμό. Έχω τύχη σήμερα. Θα σκοτώσω...

Μά δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Η σκοπιά του τραντάχτηκε από το ξαφνικό σκούνημα κάποιου έλεφанта και γκρεμίστηκε, ρίχνοντας τους πάνω στα χορτάρια.

Η λεοπαρδαλίσ, που ετοιμαζόταν να όρμησει πάνω στη Μαλέμπα, νόμισε πως το πείσιό του κυνηγού και της γυναίκας του ήταν εχθρική επίθεση. Πέρασε μ' ένα πήδημα πάνω απ' τη Μαλέμπα και χύμψε να καταστραφεί τον Τανέγιεβ.

Ο κυνηγός δεν πρόφτασε να γλυτώσει... Το θηρίο του έσκισε το στήθος κι άρχισε να τον τραβά μέσα στη ζούγκλα... Η γυναίκα του, τρελολούγκλα... Η γυναίκα του, σπρώχνοντας τον πανικό της, σπρώχνε βαθιά κι άρχισε να τρέχει με σπαρταχτικά ουρλιαγματα, για να γυρίσει στη σκηνή τους.

Σε λίγο, οι μαύροι του καραβανιού, που είχαν μείνει το τέλος του Τανέγιεβ, έβρισαν τη Μαλέμπα. Έπειτα άρχισαν να ψάχνουν, για να βρουν το πτώμα του τυχοδιώκτη. Μά δε βρήκαν τίποτα άλλο, παρά μια αιμορραγία από έσχατισμένους σάρκες.

Κι από έσχατισμένους σάρκες, κεί κοντά, στα νερά του ποταμού Μολαγκράζι, είδαν τον πελαγίο έλεφanta, που, κατεβαίνοντας από το λουστή, είχε σκοντάψει απάνω στη σκοπιά του Σέργιου Τανέγιεβ και την είχε γκρεμίσει.

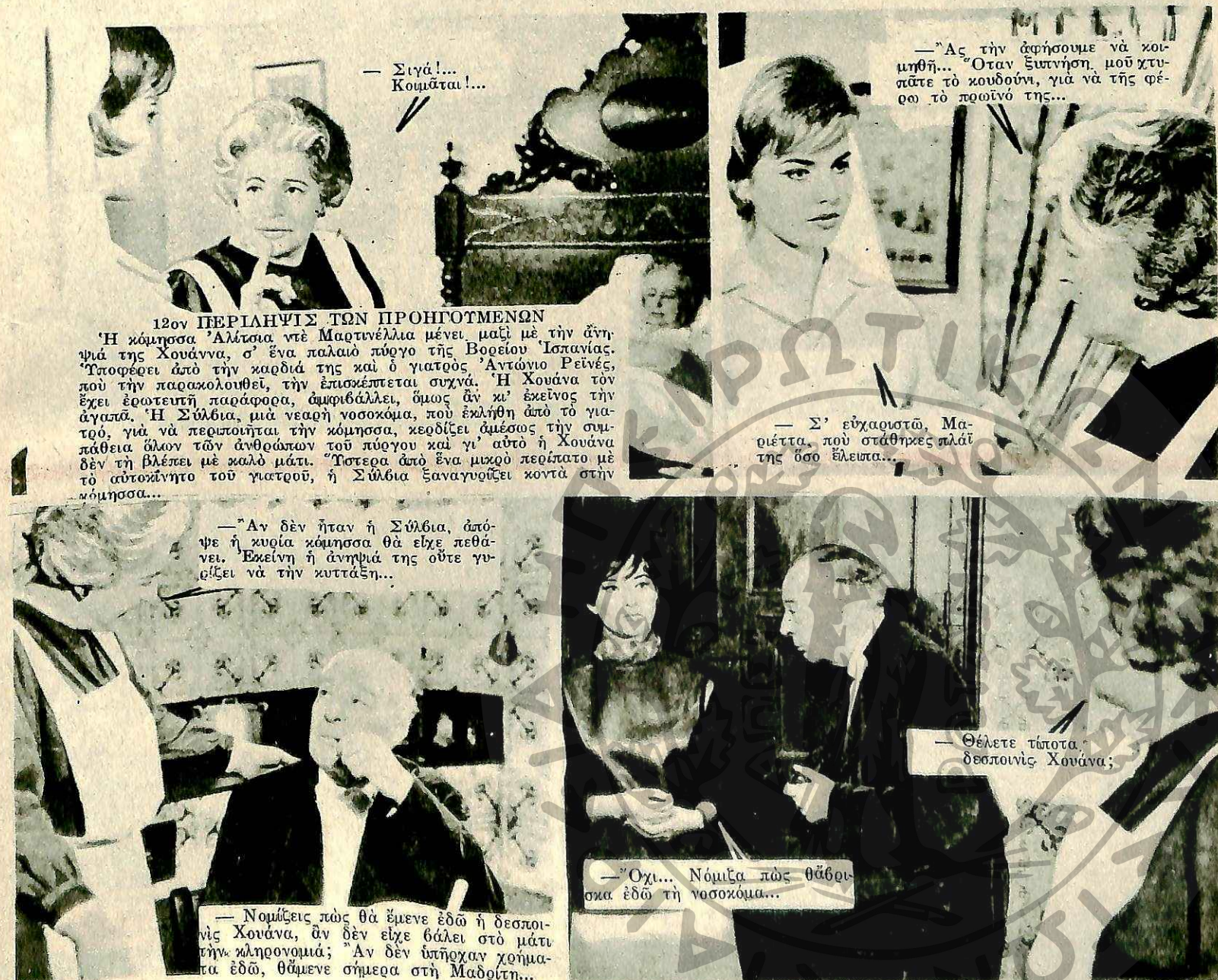
ΠΙΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΡΑ-Υ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σύλβια Χουάνα : ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ
Κομήσα : ΧΟΤΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΠΙΟ
Γιατρός Ρεϊνές : ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ
: ΧΟ ΣΕ ΜΠΕΡΑΙΝΓΚΕΣ

Ένα δυνατό έρωτικό δράμα της ANN LEMPEN, σε σενάριο και σκηνοθεσία του ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

— Σιγά!... Κοιμάται!...

— Άς την αφήσουμε να κοιμηθεί... Όταν ξυπνήσει, μου χτυπάτε το κουδούνι, για να της φέρω το ποινό της...

— Σ' εύχαριστώ, Μαριέττα, που στάθηκες πλάι της όσο έλεσα...

— Αν δεν ήταν η Σύλβια, απόψε η κυρία κόμισσα θα είχε πεθάνει. Εκείνη η ανήψια της ούτε γυρίζει να την κυττάξει...

— Θέλετε τίποτα, δεσποινίς Χουάνα;

— Όχι... Νόμιζα πως θα βρισκα εδώ τη νοσοκόμα...

— Νομίζεις πως θα έμεινε εδώ η δεσποινίς Χουάνα, αν δεν είχε βάλει στο μάτι την κληρονομιά; Αν δεν υπήρχαν χρήματα εδώ, θα μείνε σήμερα στη Μαδρίτη...

— Ήθελα να συζητήσουμε μαζί τα φαγητά της ημέρας... Έχεις καμιά καλή ιδέα εσύ;...

— Για την κυρία κόμηση, θα φτιάξω μοσαράκι με πιλάφι και κρέμα. Για το βράδυ, μου ζήτησε γλώσσα στη σχάρα.

— Η μόνη απασχόληση της Χουάνας ήταν να κανονίσει το μενού της ημέρας κι' έπαιρνε πολύ στα σοβαρά αυτή την εργασία.

— Μή ξεχάστε, δεσποινίς Χουάνα, να φέρετε μαζί σας αυγά και φρέσκο βούτυρο, όταν θα γυρίσετε από το αγρόκτημα...

— Ο καθημερινός αυτός περίπατος της Χουάνας ως το αγρόκτημα, με το μικρό μόνιπτο της κόμησης, και τα τεύφια, που έφερε μαζί της επιστρέφοντας, ήταν η μοναδική θετική προσφορά της στις δουλειές του πύργου.

— Τσικοίτοια!... Είμαι σίγουρη πως βρίσκει κατά βάθος ότι η καίμενη ή θεία της άργει πολύ να πεθάνη!...

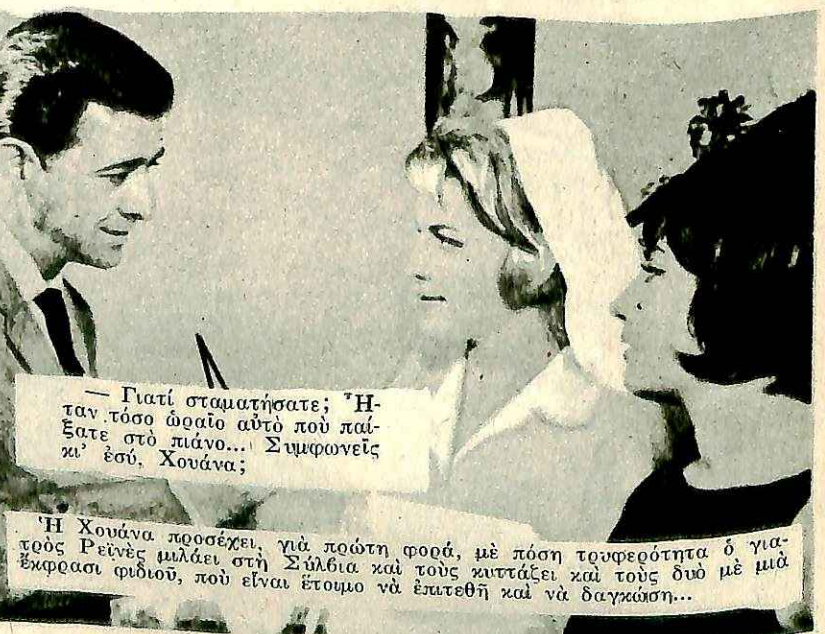

Μιά βδομάδα αργότερα, ενώ η Μαριέττα βρίσκει κοντά στην κόμηση η Σάλβια κατεβαίνει για λίγο στο σαλόνι και, πιστεύοντας πως είναι μόνη στον πύργο, καθεται στο πιάνο και αφήνει να ξεχυθεί η ταραχή, που έχει πλημμυρίσει την καρδιά της, παίζοντας μία μελωδία του Σοΐμαν. Ξαφνικά όμως, η Χουάνα κάνει την εμφάνισή της και την πλησιάζει με μικρά βήματα.

— Έδω είστε, δεσποινίς Χουάνα;... Ω, με συγχωρείτε. Πάει καιρός, που δεν έπαιξα πιάνο και δεν άνθεξα στον πειρασμό...

— Δεν παίζεις καθόλου άσχημα. Είσαι η πρώτη νοσοκόμα, που άκούω να εκτελεί τόσο καλά αυτό το δύσκολο κομμάτι, που είναι οι «Πεταλούδες».

— Γιατί σταματήσατε; Ήταν τόσο όμορφο αυτό που παίζατε στο πιάνο... Συμφωνείς κι' εσύ, Χουάνα;

— Η Χουάνα προσέχει, για πρώτη φορά, με πόση τρυφερότητα ο γιατρός Ρεϊνές μιλάει στη Σάλβια και τους κοιτάζει και τους δύο με μία έκφραση φιλίου, που είναι έτοιμο να έλπιθει και να δαγκώσει...

— Μιά και σταματήσατε τον Σοΐμαν εξ αιτίας μου, ας πούμε να δούμε τι γίνεται η άρρωστή μας.

— Η Σάλβια θα μείνει κοντά στη θεία μου, Άντωνιο. Σε παρακαλώ λοιπόν να ξαναγυρίσεις γρήγορα κοντά μου. Θέλω να σου μιλήσω...

— Η Χουάνα προσπαθεί να κάνει τη φωνή της όσο το δυνατόν πιο τρυφερή και ο γιατρός της απαντά με μία καταφατική κίνηση του κεφαλιού.

— Έσύ είσαι εδώ, Μαριέττα!... Α, να και το νοσηλευτικό προσωπικό μου!...

— Παρά τους πόνους και τη δραματική της θέσι, η κόμηση βρίσκει πάντα το κουράγιο να άστειαντή.

— Απόψε κοιμηθήκατε άρκετά και ήσυχά, κυρία κόμηση. Ο γιατρός κι' εγώ είμαστε πολύ ευχαριστημένοι...

— Ναι, αλλά έμαθα όμως κάτι, που με κάνει ν' ανησυχώ...

— Παρά την απαγόρευσί μου, ζητήσατε από την αδελφή να σας κάνει μία ένεσι παραπάνω...

— Τέσπερα, γιατρέ, γι' αυτό... Η Σάλβια όμως δε μου την έκανε. Περιόριστε σε μία έντοϊδή και μου τραγούδησε κατόπιν ένα νανούρισμα, με το οποίο κατόρθωσε να με αποκοιμήσει...

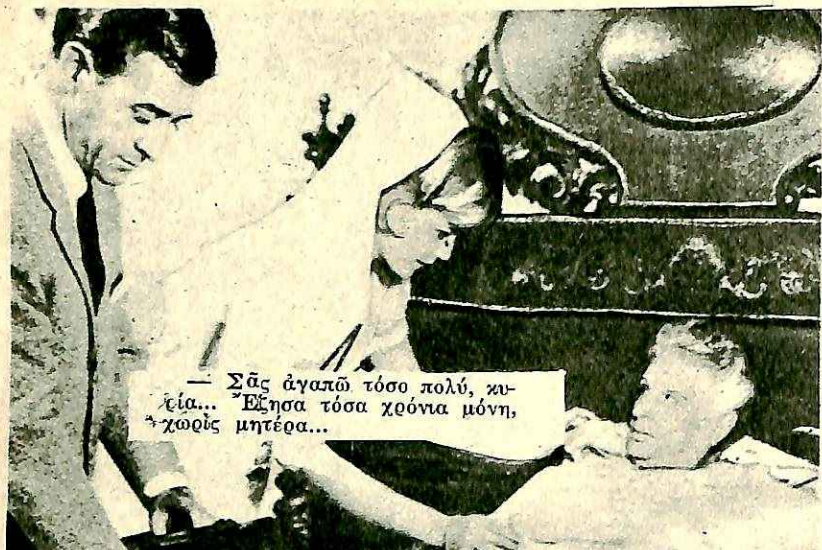
— Θα σας δώσω μερικά χάπια, από ένα καινούργιο παυσίπονο. Δεν μπορώ όμως ν' αυξήσω τη μορφίνη... Αυτό θα σας σκοτώσει!...

— Κι' εσείς θέλετε να κρατήσετε την πελάτισσά σας όσο το δυνατόν περισσότερο στη ζωή... Έ, γιατρέ;

— Η κόμησης εκτιμούσε πάντα την αξία και τις ικανότητες του γιατρού Ρεϊνές και εχθόταν να παντρευτεί μία μέρα την ανήψιά της Χουάνα.

— Μή κλαίς, μικρή μου Σάλβια... Έχω ακόμα άρκετες δυνάμεις. Αύριο, αν είναι ωραίος καιρός, θα κάνουμε μαζί ένα μικρό περίπατο στην έξοχη με το μόνιπτο.

— Σας αγαπώ τόσο πολύ, κυ-
ρία... Έζησα τόσα χρόνια μόνη,
χωρίς μητέρα...

Οι εύλογινες αυτές εκδηλώσεις αγάπης ανάμεσα στις δύο γυναίκες
δεν αφήνουν ασυγκίνητο το γιατρό. Απομακρύνεται λίγο και γράφει
μια συνταγή...

— Η συνταγή αυτή πρέ-
πει να εκτελεστεί το ταχύ-
τερο... Σέρτε να οδηγή-
τε το μόνιπο;

— Όχι... Θα πάω όμως με το
ποδήλατο... Το χωριό απέχει μό-
λις τρία χιλιόμετρα από τον
πύργο.

Ο γιατρός βγάει μερικά χάπια από
την τσάντα του, τα δίνει στη Σόλβια
και ετοιμάζεται να φύγει...

— Έννοια σας και η Σόλβια δε
θα μου δώσει ούτε μισό χάπι παρα-
πάνω... Κάνει κατά γράμμα ό,τι της
πείτε... Δεν της κρατώ καμία γι' α-
υτό... Την αγαπώ τόσο πολύ!...

— Σέρτε να κάνετε τους άλλους να σας
αγαπούν, και πολύ γρήγορα μάλλον... Εί-
σθε άραγε όπως σας βλέπω, μια τρυφερή,
αγνή και εύλογη νέα; Η μήπως μια
καλή ήθοιός, που ξέρε να υποκρίνεται;

— Όμολογώ πως κι' εγώ δεν
ξέρω τι πρέπει να κάνω... Ένώ
η λογική μου λέει: «Φυλάξου»,
η καρδιά μου με σπρώχνει κον-
τά σας...

— Αντόνιο!... Θα κατέ-
βης καμιά φορά;

— Όπως βλέπετε, δεν είστε ε-
λεύθερος... Δεν έχετε το δικαίω-
μα να μου μιλάτε έτσι... Δεν εί-
ναι σωστό...

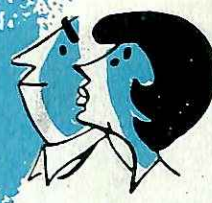
Ο γιατρός, ενώ κατεβαίνει τις
σκάλες, ξανασκέπτεται τα λόγια
του... Της είχε μιλήσει τόσο α-
σχημα, την είχε βάλει κι' όμως
έκείνη δεν αντέδρασε. Ήταν
πάντα η ίδια τρομαγμένη ελαφί-
να, που είχε εμφανιστεί μπροστά
του μέσα στην ομίχλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

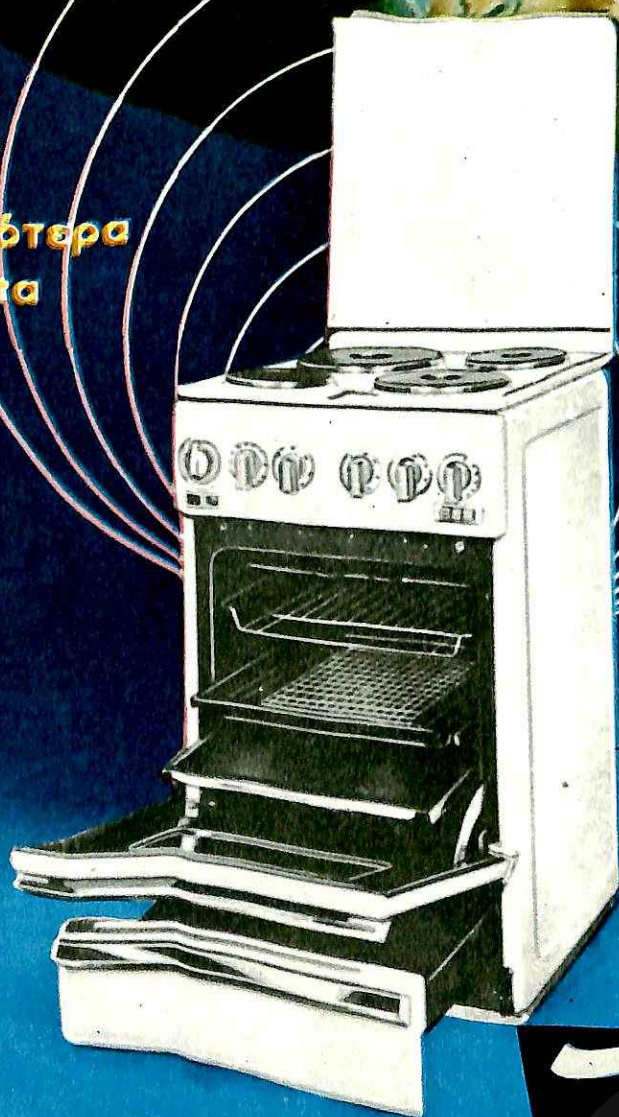
και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 12 - 18 Νοεμβρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η εργασία προσφέρει την παρηγοριά, που σας χρειάζεται, και σας κάνει να ξεχάσετε στενοχωρία, που προκαλέσαν με την στάση τους φίλοι ή συγγενείς. ★ Κατά το Νοέμβριο, τα άστρα ευναιούν τα επαγγελματικά ζητήματα.	★ Οι ημέρες αυτές θα κυλήσουν ήρεμα και ευχάριστα. Ιδιαίτερα για τους νεαρούς έρωτες. ★ Γενικά, θ' απομακρύνετε με ευκολία τους κινδύνους, που θα απειλήσουν τις αισθηματικές σας σχέσεις. ★ Καλή, φιλική ενέργεια.	★ Προσέξτε τα μάτια σας. Αν σας ενοχλούν, επισκεφθείτε ένα καλό οφθαλμίατρο και ακολουθήστε κατά γράμμα τις συστάσεις του. ★ Ο Ποσειδών δημιουργεί δυσμενείς, για την υγεία σας, συνθήκες. Αδείτε τις προφυλάξεις.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα κέρδη θα είναι, κατά την περίοδο αυτή, ανάλογα με τη δραστηριότητά, που θα αναπτύξετε. Από σας εξαρτάται συνεπώς να α' αυξήσετε ή όχι. ★ Αποφύγετε τα περιττά έξοδα και αξιοποιήστε τις ιδέες σας.	★ Αποφύγετε τις συζητήσεις σε στενύδο αυτή, ανάλογα με τη δραστηριότητά, που θα αναπτύξετε. Από σας εξαρτάται συνεπώς να α' αυξήσετε ή όχι. ★ Αποφύγετε τα περιττά έξοδα και αξιοποιήστε τις ιδέες σας.	★ Ο Ζεύς εξασφαλίζει στον οργανισμό σας αύξηση της ζωτικότητας και του επιτρέπει έτσι ν' αντιδράσει κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. ★ Το κυκλοφοριακό σύστημα βελτιώνεται, καθώς και η λειτουργία των νεφρών.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Δυσχέρειες και αδύνη της εργασίας πιθανόν να σας κάνουν να χάσετε το θάρρος σας. ★ Θα σας γίνουν ενδιαφέρουσες προτάσεις. Μην τις αποδεχθίτε, μα ούτε και να τις απορρίψετε, πριν συγκεντρώσετε ωριμαμένα στοιχεία.	★ Θα σας παρουσιασθεί για λύση ένα κάπως ακανόνιστο πρόβλημα. ★ Αγοραζόμενο πρόσωπο θα προδοποιηθεί να σας βοηθήσει και θα σας συγκινήσει, για την κατανόησή, που θα δείξει. ★ Ευχάριστη έκπληξη στο έγγυς περιβάλλον.	★ Υγεία καλή, απειλείται μόνο από κινδύνους, που θα οφείλονται αποκλειστικά στην απερισκεψία σας. ★ Για να διατηρηθείτε σε φόρμα, εξασφαλίστε στον οργανισμό σας πολύωρο και ήρεμο ύπνο. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η τύχη είναι, τις ημέρες αυτές, με το μέρος σας και όλα έρχονται ευνοϊκά. ★ Θα επιτύχετε επιδωκόμενο σκοπό, χωρίς να χρειαστεί να καταβάλετε μεγάλες προσπάθειες. ★ Θα σας προσφέρουν τη βοήθεια, που ζητήσατε.	★ Ευναιχία επίδραση των άστρων κάνει εξααιρετικά ευχάριστες τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Ευγένεια και καλωσύνη θα σας βοηθήσουν να σημειώσετε μια επιτυχία, που θα ξεπερνά τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας.	★ Αποφύγετε κάθε είδους κατασχρήσεις και χαράξτε ένα πρόγραμμα εργασίας και διασκεδάσεων, που θ' αποκλειστή την υπερπόνηση και θα επιτρέψει αντιθέτως αύξηση των όρων ύπνου. ★ Αγοράστε λαχείο το Σάββατο.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Παρά τη δραστηριότητά σας, δεν θα κατορθώσετε να λύσετε κατά τρόπον ικανοποιητικό τα προβλήματα, που παρουσιάζονται. ★ Πρόσωπο, που προσποιείται το φίλο, ζητάει ευκαιρία για να σας διαβάσει και να σας βλάψει.	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς το χαρακτήρα και σας κάνουν πιο φιλόδοξο και ευέξατο από συνήθως. ★ Οι αμφιβολίες σας, στον άφορο τα αισθηματικά αγαπημένου προσώπου, είναι δικαιολογητές, διότι σας αγαπά.	★ Προσέξτε το σκυώτι σας και μη δείχνετε αδιαφορία για τις μικρές προειδοποιητικές ενοχλήσεις. ★ Αποφύγετε τα πλούσια γεύματα και προ πάντως τα μπαχαρικά. ★ Μετριάστε το κάπνισμα και καταργήστε τα ποτά.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Περίοδος εξααιρετικά ευνοϊκή για την εργασία σας, θα πάρετε σωστές αποφάσεις και θα τις οδηγήσετε σύντομα στην επιτυχία. ★ Κινδύνος να μπλεχτείτε, θέλοντας να βοηθήσετε φιλικό πρόσωπο. Γι' αυτό, μη βιαστείτε.	★ Η Αφροδίτη προκαλεί μια απότομη, αλλά ευνοϊκή αλλαγή στον αισθηματικό τομέα και διευκολύνει την πραγματοποίηση ενός ονείρου σας. ★ Για τους παντρεμένους, προτρίβει, που πρέπει ν' αποδοθούν στα οικονομικά.	★ Αποφύγετε την πολυφαγία και κάνετε μια κουρά αποτοξινώσεως. ★ Αν οι πονοκέφαλοι και οι ζαλάδες συνεχιστούν, πρέπει ν' αναζητήσετε τα αίτια. ★ Μη παίρνετε φάρμακα, χωρίς τη συμβουλή του γιατρού σας. ★ Τυχρό το 4.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Ένας δικαστικός αγών θα έχη ευνοϊκή για σας έκβαση. ★ Όλες σας οι προσπάθειες συντείνουν στο να βελτιώσουν την επαγγελματική σας θέση. ★ Θα σημειώσετε σύντομα μια επιτυχία, που θα ξεπερνά τις προσδοκίες σας.	★ Πρόβλημα, οικογενειακής φύσεως, απαιτεί, για να λυθεί, όλη σας την προσοχή. Αποφύγετε προ πάντως τις βεβιαστικές αποφάσεις και τις ενέργειες, που θα έχουν για κίνητρο την εκδίκηση. Ενεργήστε ψυχραιμία και με φρόνηση.	★ Προσέξτε τα πόδια και τα χέρια σας, γιατί απειλούνται από τραυματισμό και ιδίως από πέσιμο. Αποφύγετε λοιπόν, κάθε περιττή μετακίνηση και χαρίστε στον οργανισμό σας την ανάπαυση, που του χρειάζεται. ★ Τυχρό το 6.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Οι αστρολογικές συνθήκες ευναιούν την πραγματοποίηση πολλών σχεδίων σας. Προσέξτε όμως, γιατί κινδυνεύετε να κάνετε λάθος, που θα σας ζημιώσει επαγγελματικά και οικονομικά. ★ Ακούστε τη συμβουλή ενός προσώπου.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο θα είναι τις ημέρες αυτές κάπως τεταμένες. Διάφορα εμπόδια αυξάνουν τη νευρικότητά σας και κάνουν εθιστικό αγαπημένο πρόσωπο. Απαιτείται διπλωματία, για να ξεπεράσετε τους κινδύνους.	★ Οι γυναίκες ως φροντίζουν να διατηρήσουν την κομψή γραμμή τους, με λίγη συστηματική γυμναστική και όχι με άνοχη και ασυστητά διαίτα, που θα είχε δυσμενή αντίκτυπο στην υγεία τους. ★ Το ρουμπίνι φέρνει τύχη.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Κάποια προσπάθεια θ' αποδώσει καρπούς, πιο γρήγορα απ' ό,τι περιμένατε. ★ Ο Ερμής διευκολύνει την επίτευξη πολλών επιδιώξεων. ★ Μην αναμειχθείτε σε επιχειρήσεις, που δεν κατέχετε καλά. ★ Αποφύγετε τις προτρίβες.	★ Κινδύνος να πληγώσετε αγαπημένο πρόσωπο. Προσέξτε γι' αυτά τα λόγια, που θα ερμηνεύατε, και προ πάντως μη το κατηγορήσετε για κάτι, που δεν είναι υπέυθυνο. ★ Μία πρόσκληση θα σας εξασφαλίσει ευχάριστη Κυριακή.	★ Η καλή υγεία σας βοηθεί ν' ανακτήσετε την αισιοδοξία σας. ★ Όσοι νιώθουν ενοχλήσεις στο σκυώτι ή στα νεφρά, ως συμβουλευθούν ένα γιατρό και ως ακολουθήσουν τις οδηγίες του, κατά γράμμα. ★ Τυχρό το 7.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Αισθηματικά προβλήματα θα σας απορροφήσουν ολοκληρωτικά και θα σας κάνουν να παραμελήσετε την εργασία. ★ Φροντίστε ν' αποφύγετε αυτόν τον κίνδυνο, γιατί θα σας κάνει να χάσετε χρήματα και οπουδήποτε ευκαιρίες.	★ Θ' απογοητεύετε αγαπημένο πρόσωπο με την επιπολαιότητά σας. Πρέπει γι' αυτό να προσέξετε πολύ, προκειμένου να του δώσετε συμβουλές ή να του κάνετε υποδείξεις. ★ Φιλικό πρόσωπο είναι άναξιο της εμπιστοσύνης σας.	★ Αποφύγετε την υπερπόνηση και μια υπερκόπωση, στην οποία δεν έχετε συνηθίσει τον οργανισμό σας. Τα νεφρά θα υποφέρουν και θα σας επιφυλάξουν όδυνηρες εκπλήξεις. ★ Οκτώριος ήρεμος ύπνος σας είναι απαραίτητος.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Προσέξτε, ό,τι θα κάνετε, για ν' αποφύγετε δυσάρεστες παρατηρήσεις. Χρησιμοποιήστε όλη σας την εξυμνάδα, για ν' απαλλαγίτε οριστικά από επιπλέον αντίπαλο. ★ Θα βρεθείτε στην ανάγκη να πάρετε σοβαρές αποφάσεις.	★ Φίλος θα σας συγκινήσει με μια χειροπιαστή απόδειξη ειλικρινούς ενδιαφέροντος. ★ Τα άστρα όμως επηρεάζουν δυσμενώς τον αισθηματικό τομέα και ο κίνδυνος παρερμηνείας αυξάνει. Έχετε συμφέρον να δείξετε κατανόηση.	★ Αν θέλετε να κυλήσει ήρεμα ο Νοέμβριος, αποφύγετε κάθε τι που θα μπορούσε ν' αυξήσει τη νευρικότητά σας. Τα πάντα εξαρτώνται από μια κανονική λειτουργία του νευρικού συστήματος. Τα μάτια απαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Οι προσπάθειες, που θα καταβάλετε, μπορεί να μη αποδώσουν αμέσως καρπούς, δε θα αποδειχθούν όμως άνωφες. ★ Έχετε συμφέρον ν' ακούσετε τις συμβουλές ηλικιωμένων προσώπων, που έχουν μεγαλύτερη πείρα από σας.	★ Η Αφροδίτη ξαναφέρει τη γαλήνη στις αισθηματικές σχέσεις. ★ Νέφη, που είχαν συσσωρευτεί στον ορίζοντα της ευτυχίας σας, διαλύονται και οι αισθηματικές αναταραχές παρουσιάζουν ξεχωριστό ενδιαφέρον. ★ Νέα γνάρφια.	★ Αποφεύγοντας κάθε σπατάλη δύναμης, θα συνηθίσετε τον οργανισμό ν' αντιδράσει καλύτερα κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. ★ Χρειάζεται κίνηση, γιατί η καθιστική ζωή θα προκαλέσει αδράνεια των εντέρων. ★ Τυχρό το 3.

Ἡ καλύτερη
κουζίνα
τοῦ κόσμου
μέ τὰ περισσότερα
πλεονεκτήματα

ΠΕΙΡΑ 100 ΕΤΩΝ

Imperial

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

• ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δ Η Μ. Σ. Χ Ο Υ Β Α Ρ Δ Α Σ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31